

YAŞAMIN İÇİNDEN

9/7

Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinedir. İstikbalde dahi, seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî bedhahların olacaktır. Bir gün, İstiklâl ve Cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmûsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve Cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler. Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler.

Millet, fakr ü zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve Cumhuriyetini kurtarmaktır! Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Mustafa Kemal Atatürk

20 Ekim 1927

ÖN SÖZ

Başkalarının başından geçenleri öğrenme ve onları anlatma isteği tarih boyunca bütün kültürlerde hep canlı kalmıştır. Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana başkalarının hayatlarında seyahat ederiz. Zaman ve mekân olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok anlatının olması bu duygumuzu daha da kamçılar.

Bir insanın ömrü boyunca başından geçenler ya da duydukları doğal olarak sınırlıdır. Oysaki kendi dışında sınırsız bir âlem akmaktadır; burada yaşananlar, hayalleri dolduracak kadar çeşitli ve bitimsiz olduğu için asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri hep bu âlemden beslenmiş fakat bugün için uzak bir mazi olarak kalmışlardır. Roman ve hikâyelerin kurmaca dünyası, yalnızca var olanla yetinmemiş; neredeyse insanın dokunduğu her şeyi konu alarak zaman ve mekân engellerini aşmış modern insanın merakının baskılarını azaltmıştır.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri hikâyelerini bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığınızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Hasret

Pervin, edebiyat öğretmenliği yaptığı okuldan çıkıp soğukla burun buruna gelince sabah evden atkısını almayı unuttuğu için bir kez daha kendine kızdı. Şu aralar çok unutkandı ve bu durum onu çok sinirlendiriyordu. Havanın soğuduğunu görünce adımlarının hızı bir o kadar artıyordu. Çünkü yılbaşında otobüslerin ne kadar seyrek geçtiğini biliyordu ve tahminlerine dayanarak otobüsü çoktan kaçırdığını düşünüyordu. Yine de ümidini kesmedi, aksine adımları o kadar hızlanmıştı ki artık neredeyse koşar adım yürüyordu. En sonunda durağa ulaştığında gördüğü ilk teyzeye, binmesi gereken otobüsün geçip geçmediğini sordu ve aldığı cevap onu hiç mutlu etmedi. Tam da tahmin ettiği gibi otobüsü kaçırmıştı. Bunun yanında bütün yolu boşuna tepmişti ayrıca yediği soğuk da işin cabasıydı. Ama içinden yine de evinin çok uzakta olmayışına şükredip evinin yolunun tuttu.

İstanbul'a taşındığından beri otobüslerle başı beladaydı. İstanbul, büyük bir şehir olmakla beraber, aynı zamanda çok da kalabalıktı. Ancak bundan şikâyet edemezdi çünkü bunu kendisi istemişti. Üniversiteye gitmesi, öğretmen olması ve İstanbul'a tayininin çıkması onun istekleri sonucu gerçekleşmişti. Şu anki hâlini düşününce şikâyet edecek durumda olmadığını fark ediyordu. Hızlanan adımlarını artık yavaşlatmıştı ve biraz olsun soğuğun da tadını çıkarmak istedi. Ellerine geçirdiği kırmızı eldivenler bile yeterli gelmeyince ellerini cebine soktu. Ceplerindeki donmuş ellerini hissedemiyordu bile fakat yine de soğuğun o kadar da kötü olmadığını ve anın tadını çıkarması gerektiğini düşünüyordu.

Adımları biraz hızlandı ve yolunun üzerindeki kahveciden bir bardak kahve aldı. Sıcacık kahveye ellerini sardı ve elleri gibi içi de sıcak oldu. Artık, etrafına gülücükler saçıyordu ve tam da bu sırada

önünden geçtiği bir dükkân dikkatini çekti. Dükkânın cam vitrinine biraz daha yaklaştı. Burası bir oyuncak dükkânıydı. Fakat onun ilgisini çeken şey dükkândan ziyade vitrindeki oyuncak bebektir. Bebeğin siyah düz saçları, bembeyaz teni, masmavi gözleri ve çiçekli bir elbisesi vardı. Bu bebek, Pervin’i bir anda kaçırdığı küçük köyündeki anılarına götürdü. Vitrine attığı bir bakışla burnunu yakan soba ve onun üzerinde yanan portakal kabuklarının kokusunu tekrar anımsadı. Annesinin artık kumaş parçalarından yaptığı bebek, ne bu bebek kadar güzeldi ne de bunun kadar alımlıydı. Çalı süpürgesine benzeyen saman sarısı saçları, ele geçen ilk düğmelerle yapılmış birbirinden farklı gözleri ve üstüne bol gelen elbise bile denilemeyecek basma bez parçası...

Köydeki arkadaşlarıyla beraber oynadıkları evcilik oyunlarını ne de çok severdi. Sahi, köydeki arkadaşları acaba şu an nerelerdeydi? Onlarla ilgili bildiği tek şey, kendisi gibi okumak yerine, on sekizlerine bastıkları gibi evlendikleriydi. Belki de bu yüzden annesinin gözüne çok batardı Pervin’in Okulu. Daha liseli bir gençken arkadaşları bırakmıştı kalemi kâğıdı. Annesi, Pervin de öyle olsun isterdi; on sekizinde evlenip ailesinin dizinin dibinden ayrılmamasını söyler dururdu. Bu dediklerine rağmen Pervin’in ders çalıştığını görünce, “Kız başına okusan ne okumasan ne? Muallim olacak hâlin yok ya!” deyip dururdu. Aklına gelirdi bazen Pervin’in, acaba annesi de arada dedikleri için pişman oluyor muydu? Okumasın diye baskı yaptığı kızı evden öğretmen olarak çıkınca, elbette bunu hemen kabul edememişti.

Ailesiyle taş çatlasın ayda iki defa ya konuşurdu ya konuşmazdı. Fakat bazen, özellikle soğuk ve yalnız İstanbul gecelerinde; annesiyle olan tartışmalarını bile özlediğini fark ederdi. Zamanında çok şikâyet ettiği köyünü bile arada sırada da olsa özlediği olurdu. Tek oda evlerini, yıkık dökük mutfaklarını pek de

özlemezdi fakat kışın annesinin sobada yaptığı kestaneleri, sabah uyandığında dışardaki soğuğa rağmen onu sıcak tutan ağır yorganını, en çok da eski püskü bezden bebeğini özlerdi, Kapı açılma sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Karşısındaki dükkân sahibi adam, “Çok nadir bir bebek, koleksiyoncularda bile bulmanız mümkün değildir bir eşini. Siz de koleksiyoncu olmalısınız bu kadar incelediğinize göre.” dedi. Pervin, iç çekerek bebeğe tekrar baktı. ”Koleksiyoncu olduğumu söyleyemem ama zamanında bundan çok daha eşsiz bir bebeğe sahiptim.” dedi. Satıcıya küçük bir tebessümle veda etti ve bu aklına gelenlerden sonra, ona artık daha da yalnız gelen evinin yolunu tuttu.

Feyzanur YOLDAŞSEVEN

Sevgi ve Müzik

Aralık ayının soğuk bir kış günüydü. Deniz, erkenden kalkmış; okula gitmeye hazırlanıyordu. Okul kıyafetlerini giydi, uzun kahverengi saçlarını taradı. Aşağı kata inip annesine günaydın dedi ve kahvaltısını yaptı. Çantasını aldı, abisine sarıldı, anne ve babasına görüşürüz, deyip evden çıktı.

Bugün onun için yoğun olacaktı. Okuldan sonra müzik grubundan arkadaşları Sıla, Kerem ve Serhat'la buluşup yeni şarkıları için söz yazmaya başlayacaklardı. Yol boyunca çevresindeki varlıkları inceleyip kafasında şarkı sözü oluşturmaya başladı. Önüne çıkan sarı tekir kediye kayıtsız kalamadı. Eğilip başını okşadı. Her hâlimden insanlara alışık olan kedi, Deniz'e sürtünerek kendisini daha çok sevdirmeye çalışıyordu. Kediye arkasında bırakıp yoluna devam etti. Biraz sonra okulun bahçe kapısından içeri girmişti. Tanıdıklarına ve bazı öğretmenlere günaydın diyerek sınıfına çıktı. Sınıf arkadaşlarına günaydın, diyerek Sıla'nın yanındaki sırasına oturdu. Yan sıranın önünde oturan Serhat'la da selamlaştılar. Üçü beraber konuşmaya başladılar. Dersin başlamasına daha on beş dakika vardı. Sıla, "Günaydın Deniz, neler yaptın? Biz de Serhat'la şarkı sözlerini konuşuyorduk. Sen de bir şeyler düşündün mü?" dedi. "Evet, yolda gelirken bazı şeyler kafamda canlandı. Sizlerin de yardımıyla tamamlayabiliriz." diye yanıtladı Deniz.

Zil çalmış, ders başlamıştı. Beş ders sonra öğle arasında, üç arkadaş ve yan sınıflarındaki Kerem'i alarak yemeğe gittiler. Yemek boyunca dört arkadaş yazacakları şarkının sözlerini düşündüler. Deniz'in telefonu çaldı. Arayan annesiydi. Acilen eve gelmesini istedi. Deniz, sebebini sorduğunda eve gelince konuşuruz, dedi annesi. Deniz, arkadaşlarından özür dileyerek eve gitmesi gerektiğini, öğlenden sonra yeniden şarkı sözlerini gözden geçirebileceklerini

söyledi. Arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında Deniz, yanlarından ayrıldı.

Yol boyunca kafasında evde ne olabileceğini düşünüp durdu. Eve geldiğinde kalabalık olduğunu gördü. Kapıyı açan annesi oldukça üzgün görünüyordu. İçeride Deniz'in gerçek anne, babası, çocuk esirgeme kurumunun memurları ve avukatları vardı. Deniz'i yıllar önce bakamadıkları için yetimhaneye bırakan gerçek anne, babası kızlarını görmeye gelmişler ve isterse kendileriyle yaşamaya başlayabileceğini söylemişlerdi. Fakat Deniz, evlatlık verildiği bu aileyi çok sevmekte ve onlardan ayrılmak istememekteydi. Bir taraftan da gerçek anne ve babasıyla karşılaştığı için şaşkınlık içindeydi. Deniz, kararını hemen veremeyeceğini, düşünmek istediğini ancak gönlünün şimdiki ailesinde kalmak istediğini söyleyerek üzüntülü bir şekilde okula geri döndü. Şaşkınlık ve tarif edilemeyen duygularla okula dönen Deniz, sırasına oturduğunda arkadaşları mutsuzluğunu fark ettiler. Deniz'e ne olduğunu sordular. Fakat o sonra anlatacağını söyleyerek konuyu kapattı.

Dersleri bitti ve öğrenciler evlerine dağıldı. Dört arkadaş okullarının yakınındaki bir kafeye gittiler. Ancak Deniz hâlâ durgun ve üzgündü. Arkadaşları tekrar ne olduğunu sordular. Özellikle, durumdan haberi olmayan Kerem daha çok merak içindeydi. Deniz, evde olanları arkadaşlarına tek tek anlattı. Gerçek sevgiyi şu an sahip olduğu her şeyi şimdiki ailesinde bulduğunu, onları çok sevdiğini söyledi. Onu küçük yaşta yuvaya bırakan ailesinden şimdiye kadar hiç arayıp sormadıkları için kızgın olduğunu belirtti. Ne yapacağı konusunda kararsızdı. Arkadaşları isterlerse buluşmayı başka bir güne erteleyebileceklerini söylediler. Ancak Deniz, en yakın arkadaşlarının yanında mutlu olduğu ve onların kendisine destek verdiğini söyleyerek kalmak istediğini söyledi. O sırada içecekleri geldi. Hepsi kendi yazdıkları sözleri çıkarıp şarkıyı oluşturmaya başladı.

Deniz ilk dizeleri:

“Sevgi,

Bir sokak kedisinde

Sıcak bir çay sohbetinde

Dostların yanında” diyerek başladı. Sonra sözü Serhat aldı ve:

“Sevgi,

Ne uzakta ne yakında

Bir arkının sözünde

Yağan yağmurda” diyerek sürdürdü. Sıla ise:

“Sevgi,

Bir nar tanesinde

Bir sevgilinin dudağında

Sımsıcak bakışlarda” diye devam ettirdi. Son olarak Kerem:

“Sevgi,

Çıkılan bir yolda

Bir şairin dizelerinde

Ve benim kalbimin sesinde...” diyerek bitirdi. Deniz’in başından

geçenlerden esinlenerek sevgi konulu bir arkı yazdılar. Sözleri

Serhat yüksek sesle tekrar okudu. Yazdıkları sözlerden mutlu oldular

ve bestelemek üzere evlerine dağıldılar.

Evine gelen Deniz, annesine onları çok sevdiğini, onlardan ayrılmak istemediğini, yanlarında çok mutlu olduğunu ama isterlerse gerçek anne ve babasını arada görebileceğini söyledi. Anne kız ağlayarak bir birlerine sarıldılar.

Sonraki günlerde Deniz, sahip olduğu ailesi ve arkadaşları sayesinde hayata daha pozitif bakmaya başladı. Sevginin her kapıyı açabileceğini gördü. Yazdıkları sözlere çok güzel bir beste yaptılar.

Okul içi etkinliklerde şarkılarını söylediler, sosyal medyada paylaştılar. Şarkıları herkes tarafından beğenildi, dilden dile söylendi ve yeni şarkılarla yeni yollar açtılar hayatlarına.

Elif Ilgaz TATLİCAN

Arkadaş İhaneti

Duru ve Zeynep liseye başlamadan önce de birbirini tanıyan iki yakın arkadaştır. İzmir’de yaşamaktadırlar. Liseye başladıklarında her aktiviteyi birlikte yapıp hep birbirlerine destek olan bir ikililerdir fakat artık başka arkadaşlar da edinmek isterler çünkü yalnız kaldıklarını düşünmektedirler. Bunun sonucunda Nil ve Ebrar ile arkadaş oldular.

Sınıfta da arka arkaya oturuyorlardı. Duru ve Zeynep, okul takımında oldukları ve birçok aktivite yaptıkları için bazı derslere girememişlerdi. Sınıfta herkes kaynaşmadığı için ödevleri ve notları da isteyemiyorlardı. Fakat sınavlar yaklaşmaktaydı ve eğer notları almazlarsa yazılılardan düşük alacaklarını aralarında konuşuyorlardı. Böyle düşündükleri için Nil ve Ebrar’a sorma gereği duydular çünkü onlara göre yardım edebilecek tek arkadaşları Nil ve Ebrar’dı. Nil ve Ebrar cana yakın davrandıkları için onlara güvenmişlerdi fakat yanlış yaptıklarının tabii ki farkında değillerdi. Nil ve Ebrar notları atacağını ve aynı zamanda bir tane performans ödevleri olduğunu söylemişti. Performans ödevlerininse sunum olduğunu söylediler. Bir sürü not atmışlardı. Doğal olarak Duru ve Zeynep inandı, gerçekten güzel arkadaşlıkları olduğunu düşünüyorlardı. Çünkü hiçbir şeyden haberleri yoktu. Gönderdikleri notlar yanlıştı hem de bunu bilerek yapmışlardı, sunum ödevi de yanlıştı. Aslında hocaları: “Zeynep ve Duru benim yanıma gelsin, konularını vereceğim.” demişti fakat Nil ve Ebrar onlara yalan söylediler.

Sınıftaki arkadaşlarının olanlardan haberi yoktu, bu yüzden kimse müdahale etmiyordu. Aslında biraz suç Zeynep ve Duru’da idi çünkü eğer birkaç kişiye daha veya hocalarına da sorsalar işin aslını öğreneceklerdi. Sunum günü gelmişti ve hâlâ yalanlardan haberleri yoktu. Derse girdiklerinde hocaları: “Siz benim yanıma gelmediniz,

konunuzu nerden biliyorsunuz?” deyince Nil ve Ebrar söyledi bize, diyerek cevap verdiler. Hoca ise: “Peki, onlar nereden biliyormuş?” diyerek cevap verdi. “Hocam, siz herkese aynı konuyu vermediniz mi?” dedi Duru. “Hayır, tabii ki, herkesin konusu farklıydı, bana sormanız gerekiyordu.” “Hocam kusura bakmayın bizim haberimiz yoktu, arkadaşlarımız böyle söyledi.” Zeynep ağlamaklı bir ses tonuyla konuştu. Hoca ise: “Suç sizin değil, size bir hafta daha süre vereceğim konunuzu da vereceğim merak etmeyin fakat Nil ve Ebrar’la konuşmam gerekiyor sanırım, öyle anladım yaptıklarından, yerinize geçebilirsiniz.” dedi. Duru ve Zeynep hocalarına teşekkür edip yerlerine geçtiler.

Sınıftaki herkes çok şaşkıncı kimse böyle bir şey beklemiyordu doğal olarak. Öğretmen, Nil ve Ebrar sınıftan dışarı çıktılar. Öğretmenleri biraz ağır konuşmuş olmalı ki sınıfa pişman olmuş bir şekilde döndüler. Fakat sınıftaki kimse üzülmemişti çünkü hak ediyorlardı bunu. Duru ve Zeynep’in yüzüne bakamıyorlardı. Ders bittiğinde Duru ve Zeynep’ten özür dilediler. Affettiklerini söylediler ama üzülmüş ve kırılmışlardı. Nil, “Ben daha fazla dayanamayacağım, sanırım biz size yanlış notları verdik bilerek.” diyerek Duru ve Zeynep’i tekrardan şoke etti âdeti. Zeynep, “Biz affedelim diyoruz, siz her seferinde daha kötü bir şey söylüyorsunuz, utanmıyor musunuz yaptıklarınızdan?” diyerek sınıftan çıktı sinirle. Ebrar ve Nil pişman olmuştu ve ağlamak üzerelerdi. Duru ise ne yapacağını şaşırmişti ve birden kendini Ebrar ve Nil’i avuturken bulmuştu.

Zeynep sınıfa geldi, Ebrar ve Nil özür diliyorlardı, sürekli pişman olduklarını, bu durumu telafi edeceklerini söylüyorlardı

“Hocamız ve siz bize dersimizi verdiniz, gerçekten bir daha böyle bir şey olmayacak biz akıllandık.” Duru ve Zeynep affetti ve Nil ve Ebrar da hatalarını anladılar. Kendilerine bir daha böyle bir şey yapmayacağı için söz verdiler.

Elif ATA

Hüseyin'in Başarısız Yalanı

Aralık ayının henüz havaların yeterince soğumadığı bir gününde, okul koridorlarında dolaşan Hüseyin'in yüzü asıktı. Hüseyin'in en yakın arkadaşı Ahmet, Hüseyin'in yanına oturdu ve sordu: "Neden bu kadar gerginsin?" Hüseyin, bir an duraksadı, ardından derin bir nefes alarak konuşmaya başladı: "Bir şeyi gizlemek zorundayım Ahmet. Ama korkuyorum çünkü bu yalan büyük bir sorun olabilir." Ahmet, endişeli bir bakışla Hüseyin'e sordu: "Ne olduğunu söyle bana? Belki birlikte çözebiliriz" dedi.

Hüseyin, yüzü asık bir şekilde anlatmaya başladı: "Bir okul projesinde Levent'e yardım edeceğimi söyledim ama aslında başka bir etkinlikle ilgili uğraşıyorum. Bunu söylediğim için çok pişmanım çünkü yardım edemem." Ahmet, dostça bir şekilde Hüseyin'in omzuna dokundu: "Neden böyle bir yalan söyledin, ne gerek vardı? Hem projede geri kalırsın hem de bu yalanın yüzünden hocalarla aran bozulur." dedi.

Hüseyin, başını önüne eğdi: "Evet, biliyorum. Ama bir anlık yardım edebileceğimi düşündüm, aslında sadece iyilik yapmak istiyordum bu yüzden yalan söyledim" dedi. Ahmet, düşündükten sonra gülümsedi, "Ben sana yardım etmeye çalışacağım. Şimdi projede sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle?" dedi.

Hüseyin, Ahmet'in dostluğuna minnettar bir şekilde gülümsedi. Belki de büyük yalanlar söylemek yerine dürüst olmanın daha iyi bir seçenek olduğunu anlamıştı. Birbirlerine destek olup projeyi yapmaya başladılar. Ancak, Hüseyin'in katıldığı diğer etkinlikle ilgilenmesi gerektiği için projeye yeterli zamanı ayıramadı ve bu yalanını Levent'e söylemek zorunda kaldı. Zaten Levent, Hüseyin'in sıkıntısını fark etti ve sordu: "Bir sıkıntı mı var?" Hüseyin, başını kaldırdı ve gerçeği anlatmaya karar verdi: "Levent, aslında

projeden ziyade, başka bir etkinlikle ilgileniyordum. Sana yalan söyledim ve şimdi sen projede, ben de etkinlikte geri kaldık." Levent, bir an şaşkınlıkla baktı ve sonra anlayışla gülümsedi: "Herkes hata yapabilir Hüseyin. Önemli olan bunlardan ders çıkarmak. Evet, ikimiz de projeden geri kaldık fakat sen bundan bir ders çıkardın." dedi. Hüseyin mutlu oldu ama Levent'e : "Şimdi projeyi ve etkinliği ne yapacağız?" diye sordu. Levent: "Maalesef artık yapacak bir şey yok, projeden kaldık ama yakın arkadaşım olduğun için seni affediyorum" dedi.

Bu olay, Hüseyin'i üzdü ama bir ders çıkarmasını sağladı. Dürüstlüğün, arkadaşlık ilişkilerini güçlendirdiğini ve sorunların üstesinden gelmeye yardımcı olduğunu anladı. Ahmet'in de desteğiyle projeyi tamamlamak için Levent ile çalıştılar ama başarısız oldular. Hüseyin, yalanın küçük bile olsa büyük sonuçlar yaratacağını anladı.

Emir DERİCİOĞLU

Pişmanlık

Kalktım, bir aydır yaptığım gibi hastaneye gitmek için hazırlanmaya başladım. Giyinip evden çıktım evin önündeki pastaneden yiyecek bir şeyler alıp motora bindim. Hastaneye vardığımda direkt babamın kaldığı odaya gittim, kardeşim daha uyanmamıştı onun üstünü örtüp telefonla annemi aramaya başladım. Aşağı çay almaya inmiş, çayları alıp geldiğinde kardeşimi de uyandırıp kahvaltı yapmaya başladık. Kahvaltıdan sonra anneme seslendim:

-Anne, hadi eve git; duş al, dinlen, geri gelirsin.

-Ceylin kızım, gitmeyi sevmediğim biliyorsun.

-Denizi de al git, dinlensin çocuk, çok yoruldu, ben buradayım zaten.

-Tamam tamam, Deniz hadi gel gidiyoruz.

Anneler gittikten sonra odadaki yatağa uzanıp düşünmeye başladım, acaba bir ay önce o gün babamla tartışmasaydık ne olurdu? O gün çok güzel başlamıştı, sabah güzelce hazırlanıp evden çıkmıştım. Arkadaşımın doğum günü için evine gittiğimde çok güzel eğlenmiştik, telefonumun şarjı bittiği için babamların aramalarını görmemiştik, eve gittiğimde saat geç olmuştu ve babamla kavga etmeye başladık.

-Ceylin niye telefonuna bakmıyorsun?

-Baba telefonumun şarjı bitmişti.

Bunun gibi konuşmalar olmuştu aramızda tartışma büyümüşü ve babam kavganın sonunda kapıyı çapıp çıkmıştı. Eve gelmeyince çok merak etmiştik. Sabah babam aradı, telefonu annem açmıştı ve bir adam konuşmaya başladı:

-Merhaba hanımefendi, Mustafa Beyin eşi siz misiniz?

-Evet, benim buyrun ne oldu, eşim nerde bir sorun mu var?

-Üzgünüm Yasemin Hanım, eşiniz bir kaza geçirdi, hastanede.

-Ne!?! Tamam, hemen geliyoruz.

O günden beri üstünden bir ay geçti ve her gün babamın uyanmasını umarak buraya geliyoruz. Uyanacak, ben buna eminim, benim babam güçlü bir adam. Bu gün burada kaldım, sabah olduğunda anneler buraya gelmişti, ben de eve gitmiştim. Eve geldiğimde duşa girip sonrasında dinlenirken birden telefonum çaldı, arayan annemdi, çok korkmuştum ve babama bir şey oldu sandım.

-Ne oldu anne, babama bir şey mi oldu?

-Ceylin çabuk gel, baban uyandı.

Babamın uyandığını duyunca mutluluktan ne yapacağımı şaşırdım, hemen üstüme değiştirip aceleyle evden çıkıp motora atladım. O kadar heyecanlıydım ki motoru kullanırken üstüme doğru gelen arabayı görmedim ve kaza yaptım o sırada gözlerim kapanmıştı hiçbir şey hatırlamıyordum. Gözlerimi açtığımda hastanede idim, kendimi çok yorgun ve kötü hissediyordum. Bana ne olduğunu yanımdaki hemşireye sordum. Söylediğine göre kazanın üstünden üç gün geçmiş ve ben hiç uyanmamışım. Bana hemen aileme haber vereceğini söyledi ve dışarı çıktı, o anda aklıma annemle olan telefon konuşmamız geldi. Babam uyanmıştı ve bunu hatırlayınca yine heyecanlandım o anda kapıdan annem ve arkasından babam girmişti, o kadar mutlu oldum ki tüm ağrım geçmiş gibiydi. Hemen aileme sarıldım, konuştuk. Bir gün daha hastanede kalıp eve gittik. Ben ve babam artık ikimiz de iyileştik, babam uyandığı için hepimiz çok mutluyduk.

Öykü CÖMERT

İnsanı Güven Öldürür

Okulun ilk aylarını bitirmiş, sınav haftasını alın teriyle atlatmıştık ve o tatil gelmişti. En yakın arkadaşım Sıla ile aynı okulda değildik ama küçüklükten beri hep ayrılmaz ikilydik. Herkes bunu bilirdi. Her konuda birbirimizi tamamlardık ve çok güvenirdik birbirimize. Ailelerimiz de çok eskiden beri yakındı. Onlar sayesinde tanışmıştık zaten, hep bir aradaydık, hepimiz mutluyduk. Sıla'nın ailesi beni kendi kızı gibi, benim ailem Sıla'yı kendi kızı gibi sever ve sayardı. İkimiz de bu sene ilk sınavlardan muhteşem sonuçlar getirmiştik, bu konuda mutluyduk. Ama anlamadığım tek sorun vardı, Sıla son zamanlar bir garipti. Arıyordum normalde hayat enerjisiyle açardı o telefonu ve hep beni güldürür mutlu ederdi. Hafta içi aradım yine daha tatile 2-3 gün vardı. Telefonu yine soğuk açtı, üstüne gitmemek için sorup soruşturmamıştım, kendi anlatmasını beklemiştim çünkü en yakınımızdık ve her şeyimizi paylaşırdık.

O gün dayanamadım ve sormaya karar verdim. Tuhaf bir sesle: "Efendim?" dedi. Nasılsın, günün nasıl geçti diye sordum. "Güzel, normaldi." dedi. Aslında bana güzel olsa bile illa anlatacak bir şey bulurdu. En önemlisi bana da hâlimi, hatırımı, günümün nasıl geçtiğini sorardı. Gerçekten artık kuşkulanmıştım. Dedim, acaba bende mi sorun var, ben mi büyütüyorum, dedim. Yok, olamazdı ben de anneme danışmaya karar verdim. Annem: "Alyacığım belki çok özeldir, söylemeye çekinir, zamanla her şey belli olur. Gerçekler ortaya her türlü çıkar, dedi. Annemin bu sözü aklıma iyice kazınmıştı. Sanki bir şeyler hissetmişim. Annem öyle deyince ben de yine üstüne gitmedim.

Artık, cuma günüydü; Sıla ile klasik tatile girilecek gün okuldan sonra buluşurduk. Yine öyle olur diye bir hevesle sabah okula gidiyordum. Belki bana olan biteni anlatır, aramız düzelir, diye

düşüncelerimle okula gittim. Okulda saatler geçmek bilmedi. İçimde bir sıkıntı beni dürtüyor, aklımda düşünceler bitmek bilmiyordu. Bir şeyler olacaktı, hissediyordum. Okulda zaman çabuk geçiverdi. Sıla'yı aradım okul çıkışı ama ulaşamadım. Belki daha çıkmamıştır, diye düşünüyordum. 10 dakika, 15 dakika en son 22 dakika oldu, aramadı ve açmadı. Artık tamamen bir şeyler olduğundan emindim. Annemi beni alması için aradım ve annem geldi bembeyaz kesilmiş, üzgün suratımı gördü. Hemen yokladı beni ve durmadan anlattım. Şaşırdı ve bir yutkundü. Ne olacağını sordum ve bana yolda gelirken kafede Sıla'yı bir kızla gülüşüp eğlenirken gördüğünü ve beni de onların yerine götürmek için aradığını sandığımı söyledi. Ben hemen ağlamaya başladım. Bir insanın güvendiği, en yakını nasıl olur da böyle yapıyor? Bana haber verseydi kızacak değildim ama bu değişik hâlleri beni kırmış, üzmüştü.

Eve gittiğim gibi kendimi yatağıma attım. Sıla yazmıştı bir anda. Üzülsem mi, sevinsem mi bilemedim. Mesajında: “ Yazın her zamanki kafemizde buluşalım” yazıyordu. İçimde hala kötü his vardı. İyice kafamı toplayıp uyumaya karar verdim. Sabah kalktım karnımı doyurdum ve hazırlanmaya başladım. Hâlâ üzgün, içim buruşmuştu. Annem içimi rahat tutmamı söyledi. Evden çıktım. Sıla çoktan gelmişti ve yanında bir kız daha oturuyordu onun yanında hiç görmemiştim ve sonra yanlarına gitmeye karar verdim. İki kişiyle selamlaşım oturdum. Anlamadığım bir şekilde Sıla bana sarılmadı, ayağına bile kalkmadı. Oturdum. Yanındaki kıza pek samimi davranmadım, tanımadığım için. Fakat ikisi bir anda bir sürü soru sormaya başladı, enteresandı. Sıla bana hiç bir zaman yapmazdı ve bir anda cesaretimi topladım: “ Ne yapmaya çalışıyorsunuz, amacınız nedir?” diye sordum. Söylediği tek şey: “ Ben senleyken kendimi kötü hissediyorum Alya, diğer arkadaşlarımla daha mutluyum.” dedi ve dünyam basıma yıkılmıştı. Ne kadar olsa da o an üzüldüğümü

yansıtmamıştım. Sonrasında da bir daha benle konuşmak istemeyeceğini belirtmişti.

Uzun yıllar geçti ve Sıla'yla karşılaştık, aynı kafede aynı tarih ama iki farklı insan. Masamda otururken Sıla'nın geldiğini gördüm selam verdi sonrasında bir şeyler anlatmaya başladı, dedikleri şey: “ Ben onların lafına güvendim, seni bana kötülediler, Alya öyle yapmaz, diyemedim.” dedi ve bir dost kazığı yemiştım. Onu orda affetmiştim. Uzun aradan sonra gizli numara aramıştı ne olduğuna şaşırılmışım. Açtım ve Sıla'nın doğruyu anlattığını söyledi, donakaldım. Sıla'nın gelişinden hemen sonra birinin araması garipti. Neyse Sıla'yı affetmiştim, bu kadar yaşanmışlıklar üzerine ama ona karşı güvenim çok azdı. Geri kazanması için gözüme girmesi lazımdı. Biz hâlâ Sıla'yla arkadaşız, beraberiz ama yine de bazen aramızda sorunlar çıkabiliyor.

Zeynep MALTA

Atalay'ın Arkadaş Araması

Hikâyemde başka şehirlerde ve kültürlerde başlayıp son olarak hâlen Manisa ilinde devam eden okul hayatımdaki arkadaşlıklarımı anlatacağım.

Ben Atalay, TSK mensubu olduğum için gurur duyduğum babam, yurdumuzun doğu ve batı illerinde görev yaptı, bu görevler sayesinde farklı kültürleri de tanıdım. Okul hayatım Ordu ilinde başladı ve bu şehirde çok arkadaşım oldu. Büyüdüğüm ortaokul hayatımda ise arkadaşlarımla yanı sıra sırlarımı paylaştığım, güvendiğim günümüzde kanka olarak tabir ettiğimiz iyi arkadaşlarım da oldu ve bu arkadaşlarım ile uzakta olsam da hâlâ irtibatım devam etmektedir.

Okul hayatımın başlangıcı olan ilkokul dönemine Karadeniz kültürünü öğrendiğim Ordu ilinde başladım. Okulumuz deniz sahiline yakın yerde olduğu için öğretmenimiz olan İlker Hoca'm ile sık sık sahil kenarına gidip orada beden eğitimi derslerini işledik, sahil kenarında ders işlemek beni ve diğer arkadaşlarımı çok mutlu ederdi.

Karadeniz'in incisi olarak bilinen Ordu, çok güzel bir şehirdi. Orada unutamadığım bir arkadaşım vardı, babamın meslektaşı iken Doğu'da yaralanıp tekerlekli sandalye ile yaşamak zorunda kalan Ersin amcamın oğlu Mert.

Daha çok küçüktüm ama hani derler ya bazı anılar unutulmuyor diye işte, Ersin amcam ve benimle aynı yaşta olan arkadaşım Mert, benim için unutulmaz insanlardır. Ersin amcam Orduluydu ve gazi olduktan sonra, uzun tedavi sürecinin arkasından felç geçirdiği için tekerlekli sandalye ile gezebiliyordu, onun en büyük yardımcısı eşi Melike teyze ve oğlu Mert'ti. Mert ile aynı

okula gidiyorduk ama ders bitiminde bir an önce eve giderek annesine ve babasına yardım etmek istiyordu, Mert'in bu durumu daha küçük yaşta sorumluluk aldığı açıkça gösteriyordu. Bu durum beni çok etkilemişti. Mert ile sık sık ailece görüşürdük. Bu arada İlker Hoca'm ile de arada bir olsa telefon ile görüşmeye devam ediyorum. Öğretmenimiz bize sürekli olarak: "Türkçemizi düzgün kullanırsanız kibar konuşursunuz ve kibarlığınızla büyükleriniz başta olmak üzere size herkes sevgi ve saygı gösterir." derdi, ben de İlker Hoca'mın sözlerini kendime rehber edindim.

Karadeniz kültürü ve ağzını da öğrendim. Ordu ağzı, bana çok komik ve güzel gelirdi ben de konuşmalarından etkilendiğim için konuşmalarımın sonuna 'da' kelimesini ekleyip konuşmaya başlamıştım.

Ordu'da ilkokul birinci sınıfta sınıf arkadaşlarım ve diğer komşularımız olmak üzere çok arkadaşım oldu ancak kankam diyebileceğim arkadaşım olmadı çünkü o dönemde hem çocuktum hem de ikinci sınıfa geçtiğimde Ağrı iline tayinimiz çıktı.

Ağrı iline gittiğimizde ise farklı bir kültür ve başka bir konuşma ile tanıştım Ağrı'nın insanları çok iyiydi ama Doğu Anadolu Bölgesi'nde olduğu için havası çok soğuktu, kışı çok sert geçirdi çok kar yağardı ve yerler buz olduğundan yürümekte zorlanırdım.

Sonrasında arkadaşlarım ve aileme gülererek anlatırdım ama yollar buzlu kaygan olduğu için çok düşerdim ve canım çok acırdı. Havası çok soğuk olsa da insanları çok sıcakkanlı ve çok sahiplenen insanlardı, babam Ağrı için, ailenle istersen kahvenin ortasından geçsen de kahvede oturan çay içen hiçbir kimse başını kaldırmaz ve bakmaz çok saygılı insanlardır, derdi.

Ağrı'da lojmanda oturduğumuz için, hem lojman arkadaşlarım hem de sınıf arkadaşlarım oldu, Ağrı'nın insanları beni ve ailemi çok sahiplendi, bize: "Siz bizi korumak için geldiniz." diyerek bizi hem

çok sevdiler hem de çok sahip çıktılar bize. Hele lojman arkadaşlığı çok mükemmel olurdu çünkü yaşıtlım çok arkadaşım vardı, hep birlikte tatil döneminde çeşitli oyunlar oynardık, çok mutlu olurdum.

Lojmanın yanı sıra okulda da çok samimi arkadaşlarım oldu, beni çok severlerdi, hep birlikte okul bahçesinde oynardık, beraber ders çalışırdık, hele ortaokula geçişte ilkokuldan birlikte aynı okula giden Erkan arkadaşımı hiç unutamam çünkü birlikte ders çalışırdık ve birlikte oynardık. Erkan arkadaşımı hâlâ unutmadım ama o dönemde cep telefonum olmadığı için telefon irtibatımız olmadı ama ilerde bir gün Erkan ile görüşmeyi çok isterdim

Ağrı'dan sonra Güneydoğu kültürünü öğreneceğim Kilis iline tayinimiz çıktı, okul döneminde Suriye sınır hattında olduğu için sınıfımızda ve okulumuzda Suriyeli çok arkadaşlarım da vardı. Daha çok, Kilis'te büyüdüğüm için babam bana cep telefonu aldı ve arkadaşlarım ile irtibatım daha kolay oldu. Kilis'te aynı sınıfta olan Enes, Eren, Çabiş arkadaşlarım bunlar beni hiç bir zaman yalnız bırakmayan, güvendiğim, sırlarımı paylaştığım kanka yani samimi dostlarımdı. Evlerimiz bir birine yakın olduğu için okula birlikte gidip gelirdik, birlikte ders çalışıp oyun oynardık. Enes, eren, Çabiş arkadaşlarım ile şimdi her ne kadar aramızda uzun mesafeli yollar olsa da gönüllerimiz bir hâlâ telefon ile görüşmekteyiz.

Kilis ilinden babamım görevi gereği bu sefer Ege kültürünü öğreneceğim Manisa iline atandık, ortaokul hayatım bitip benim için büyüdüğümü gösteren bambaşka bir ortam olan lise hayatı çok zor olsa da çok zevkli bir ortam. Lise birinci sınıfta yeni tanıştığım ve güvendiğim Fırat arkadaşım ile tanıştım. Fırat ile aynı sırada oturuyorum, öğle araları bile birlikte yemek yiyip ders çalışıyorum. Eğitimim boyunca birçok kişiyle arkadaş olunabileceğini ancak Enes, Eren , Çabiş ve Fırat ile gerçek samimiyetin ve güvenin olduğu

dostluk kavramını öğrendim. Sonuç olarak herkes arkadaş olabilir ama herkes dost veya kanka olamaz.

Atalay DERE

Sakız

Bir ortaokulda öğle teneffüsü zili çalmıştı. Neredeyse bütün okuldaki herkes bahçedeydi. Elinde kitabı olan Zehra, okulun oturma banklarından birine doğru ilerledi ve oturdu. Zehra ile çıkan Akif ve arkadaşları, kantine doğru gittiler. Kantinci abiden birer tane sakız istediler, parasını ödediler. Dışarıdaki banklardan birisine oturdular ve sohbet etmeye başladılar.

Sohbet ederken Akif, kitap okuyan Zehra'yı gördü. Sonra bir arkadaşına dönüp ona:

-Şu banktaki oturan Zehra'yı görüyor musunuz, dedi parmağıyla işaret ederek. Arkadaşlarından biri gülerek:

-Boş boş kitap okuyor, dedi. Akif arkadaşına:

-Senin cebindeki pipeti verir misin, dedi nazikçe.

-Neden istiyorsun, diye sordu arkadaşı.

-İzle ve gör, dedi Akif kendinden emin bir şekilde.

Arkadaşı pipeti verdi, Akif ağzındaki sakızı çıkardı. Ardından sakızı pipetin içine koydu ve Zehra'ya doğru üfledi. Sakız, Zehra'nın saçına yapıştı. Sonra, canın yanan Zehra çığlık attı. Çığlığı duyan bir öğretmen Zehra'nın yanına geldi:

-Niye çığlık attın Zehra, dedi öğretmen.

-Akif saçıma sakız attı, deyip ağlamaya başladı.

Öğretmen, Akif'e baktı ve şöyle dedi:

-Akif, bu yaptığın büyük bir saygısızlık. Çabuk arkadaşından özür dile.

Akif, bu yaptığının çok yanlış bir davranış olduğunu anladı ve arkadaşından özür diledi ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair öğretmenine söz verdi.

Fırat KAMILOĞLU

Sabırsızlığın Bedeli

Sıcak bir Paris akşamıydı. Erkan, Eyfel Kulesi'nin altında gezinirken bakışları bir kızla kesişti. İlk bakışta aşk dedikleri şey bu olmalıydı, diye aklından geçirdi Erkan. Kızın güzelliğiyle mest oldu. Aynı şeyler o güzel kız- Elize –için de geçerliydi. Elize, anlık gelen bir cesaret ile Erkan'a doğru ilerlemeye başladı. Erkan da ona doğru geldi. Karşı karşıya geldiklerinde Elize'nin cesareti kayboldu. Güzel kız, utançtan yanaklarını kızardığını hissetti. Kızın utancından konuşamayacağını anlayan genç oğlan, konuşmaya başladı: “İsminizi bahşeder misiniz hanımefendi?” Güzel kız kıkırdadı ve: “Elize” dedi. “Ben de Erkan.” dedi etkileyici olduğunu düşündüğü ama komik çıkan sesiyle genç oğlan. Güzel kız gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı ama kendine engel olamadı ve zarif bir kahkaha çıktı narin dudaklarının arasından. Kızın zarif kahkahasına karşın genç oğlan da sırıttı. Ertesi gün bir kafede buluşmak için anlaştılar. Sessiz, sakın geçen buluşmadan sonra bir yıl sonra aynı yerde buluşmayı kararlaştırdılar. Sonuçta, aşk dedikleri şey sabır ister, değil mi? Her ikisi de içlerindeki mutlulukla evlerine doğru gittiler.

5 Ay Sonra

Elize, heyecanla beş aydır Erkan ile bulaşacağı günü beklemekteydi ve beklemeye devan edecekti. Demek özlem, gerçekten de aşkı güçlendirmekteydi. Fakat aynı şeyler Erkan için geçerli değildi. Genç oğlan, artık hayatının aşkını beklemekten sıkılmaktaydı. Ona hemen kavuşmak istemekteydi.

7 Ay Sonra

Çiftimizin bulaşacağı gün gelmişti. Erkan, sabırsızlanmaya başladığı içi erkenden bulaşacakları kafedeydi. O sırada da Elize, kafeye gelmek için yola koyulmuştu. Ama aksilikler üst üste geldiği için buluşmaya geç kalacak gibi görünüyordu. Erkan kendi kendine:

“Zaten bir yıl boyunca onu bekledim. Daha fazla bekleyemem.” diyerek kafeden ayrıldı. Kısa bir süre sonra kafeye Elize vardı. Görevlilere sorarak Erkan’ın kafeden ayrıldığını öğrendi. Kendini kafeden dışarı atarak ağlamaya başladı. Saatlerce ağladı. Ağlamaları iç çekişlere dönüştüğü sırada yanına yakışıklı bir beyefendi geldi. “Sizin gibi güzel bir hanımefendiyi böyle hüngür hüngür ağlatan şey nedir?” diye sordu. Elize, beyefendiye hüzünlü bir gülümseme sundu ve: “Gereksiz şeyleri boş verin. Tanışalım. Ben Elize.” dedi. “Ben de Eray” dedi yakışıklı beyefendi. Elize, Erkan’ı unutup önüne bakmaya karar veridi.

5 Ay Sonra

Erkan’ın ağabey özlemi sonunda bitecekti çünkü yıllardır görmediği ağabeyi eve geri dönecekti, hem de eşi ile... Kapı açılıp yıllardır görmediği ağabeyi ve eşi içeri geldiğinde ağabey özlemi çeken çocuk, çok heyecanlandı, içi içine sığmamaktaydı. Ancak ağabeyinin eşinin sevdiği kadın olduğunu fark edince önce çok şaşırdı sonra kalbine bir yumru oturdu. Bunu hak ettiğini düşündü. Elize de benzer duygular içerisindeydi. Elize, eski aşkının ağabeyiyle evlendiği için kendisine çok öfkelenmişti. Aynı gece ikisi de vicdan azabından uyuyamadı. İkisinden sadece biri ertesi güne uyanabildi.

Sabri ÇALIŞKAN

Azim ve Öz Güven

“Ben hiçbir zaman hayallerimden vazgeçmeyeceğim. Yapamazsın, diyenlere kulak asmayacağım, başaracağım.” demişti Hatice. 2000’li yıllarda Mardin’in Kocatepe köyünde doğan fakir bir kızcağızdı. Köyündeki birleştirilmiş sınıfta okuyan, derslerine çalışan bir kız. Onun özgüvenine hayran kalan öğretmeni, onu biran olsun yalnız bırakmamıştı. Ailesinin maddi durumu kötüydü. İnekleri, koyunları ve tavukları vardı. Onlarla geçimini sağlamaya çalışıyorlardı.

Hatice, İlkokulu bitirmişti ve köylerinde ortaokul olmadığı için şehre gitmesi gerekiyordu. Hatice ile birlikte daha üç kardeşi vardı. Ailesinin şehre gönderecek parası olmadığından çok çaresizdi ama hayallerinden vazgeçemezdi. O okuyup doktor olmak ve hasta dedesini iyileştirmek istiyordu küçük aklıyla. Bütün köylü ailesine: “Göndermeyin şehre, o okumaz, daha çok şımarır.” gibi laflar söylemişlerdi. Köylü, bir yandan da şaşkıncı çünkü ilkokulu bitiren çocuklar artık okulu bırakıp hayvancılık ya da ekip biçme işleriyle uğraşır ama Hatice, kendini kurtarmak istiyordu. Öğretmeni Hatice’ye yardım etmeye karar verdi. Öğretmen, Hatice’nin ailesiyle konuşup ikna etmeyi başardı ve okumasına izin verdiler.

Aradan dört yıl geçti. Ortaokulu bitirmiş ve liseye başlamıştı Hatice. Dersleri gayet iyi gidiyor, özgüveni daha da artıyordu. Arada köye gidip anne-babası ve kardeşleriyle hasret gideriyor, onlara hediyeler götürüyordu. Lisedeki 4 yılı da sona ermişti. Üniversite sınavına çok iyi hazırlanarak girmişti ve şimdi karşılığını alacaktı. Sonuçlar açıklandı ve yüksek bir puan aldığını öğrenmişti. Bunun sevincini yaşıyordu çünkü hak etmişti.

Tam da sınav sonucunun sevincini yaşarken köyden kötü bir haber gelmişti, dedesi vefat etmişti. Bunu duyan Hatice çok üzüldü.

Sevincini bile yaşayamadan ağlamaya başlamıştı. Çünkü bir hayali vardı, doktor olup dedesini iyileştirecekti. Bunu başaramamıştı. Acısını içine attı ve hiç pes etmeden doktor olma hedefi için devam etti.

Aradan yıllar geçti ve Hatice hedefine ulaşmayı başardı. Doktor olmuştu. Ona yardım eden ve sayesinde ailesinin ona destek olmasını sağlayan ilkokul öğretmenini ömrü boyunca unutmuyacaktı. Ona inanmayanlara inat kendini kurtardı. Artık onu bekleyen birçok hastası vardı...

Sinem ÇELEN

Beşiktaş'ta Ahmet Nur ÇEBİ Dönemi

Cengiz, sosyal medyada çıkan haberlere şaşkınlıkla bakıyor, bunlar nasıl oluyor, diyordu. Şaşkınlıkla bakmasının sebebi Fikret Orman'ın kulübün kasasından para çalmasıydı ve haberlerdeki 2. büyük olay ise 34. Başkanlık seçimi olmasıydı. Cengiz, bu olayı görünce hemen babasının yanına koştu ve heyecanla:

-Baba, seçime gidiyoruz değil mi, dedi. Babası hemen cevap verdi:

-Tabii ki oğlum, oyumuzu atacağız her şey Beşiktaş için, dedi. Cengiz mutlu oldu ve babasına sarıldı.

Seçim günü geldi. Cengiz ve babası Akatlar Spor Salonu'nun yolunu tuttu ve salona vardıklarında zor bir şekilde içeri girdiler. Cengiz, içeri girdiğinde her yer tıklım tıklım doluydu. Herkes sırada oy atmak için bekliyordu. Cengiz'in babası Fahri hemen sıraya girdi. Oyunu kullandı. Cengiz, salondaki büyük televizyona baktı. Televizyonda başkanların isimleri yazıyordu. Başkan adayları; Ahmet Nur Çebi, Serdal Adalı ve Hürser Tekinoktay'dı. Fahri, Cengiz'in yanına geldi. Cengiz babasına hemen sordu:

-Baba, oyunu kime kullandın, dedi. Babası hemen cevap verdi:

-Oğlum, seçimlerde kimseye kime oy atacağını söylememelisin; bu yüzden sana kime oy attığımı söylemeyeceğim, dedi.

Cengiz'in içinde kıpır kıpır kelebekler uçuşuyor gibiydi ve 10 saatin sonunda yeni başkan açıklanacaktı. Cengiz, daha da heyecanlandı ve sonunda yeni Başkan Ahmet Nur Çebi oldu. Cengiz, mutlu olmuştu çünkü yeni başkan güzel vaatlerde bulunmuştu. Cengiz ve babası akşam saat 11' de eve vardılar. Annesine heyecanla yeni başkan kim olduğunu söyledi ve yattı. Sabah kalktı, ailesiyle kahvaltısını yaptı ve

yeni başkanın yapacağı transferlere baktı. Transferler önemli isimlerden oluşuyordu. Ahmet Nur Çebi, takıma teknik direktör olarak Sergen Yalçın'ı getirdi. Cengiz, evde havalara uçuyordu.

Aylar geçti, sezon başladı. Cengiz, koronavirüs yüzünden maçlara gidemiyordu ama evden takip edebilecek imkânı vardı. Ahmet Nur Çebi'nin yaptığı transferler iş yapmasa da takımın içinde takım ruhu vardı. Beşiktaş, şampiyonluğa koşuyordu. 11.05.2021 tarihinde Beşiktaş-Fatih Karagümrük maçı oynanacaktı. Fahri Bey, Cengiz'e sürpriz yapmak istiyordu. Cengiz ve kendisine localardan iki bilet ayarlattı. Fahri Bey, Cengiz'i maç günü dışarı çıkarmıştı. Ama nereye gittiklerini söylememişti. Cengiz babasına şöyle dedi:

-Baba, biz nereye gidiyoruz? 19.00'da maç var, dedi. Fahri Bey gülerek şöyle dedi:

-Oğlum, zaten biz de maça gidiyoruz, dedi. Cengiz arabada mutluluktan havalara uçacaktı resmen. Stada vardılar. Ali Palabıyık maçın ilk düdüğünü çaldı ve maç başladı. Fatih Karagümrük, ilk golü attı ve öne geçti. Cengiz golü yiyince çok üzüldü çünkü şampiyonluk zora giriyordu. Beşiktaş durumu eşitledi. Locadaki taraftarlar bir gol daha istiyordu, 3 puan istiyordu taraftarlar. Ama Fatih Karagümrük son dakikalarda 1 gol daha atarak maçı kazandı. Cengiz çok üzgün bir şekilde eve girdi ve hemen yattı.

Bir hafta geçti. Cengiz ve babası Göztepe-Beşiktaş Maçına gitmek için uçak bileti almışlardı. Maç günü geldi ve uçağa bindiler. İzmir'e vardıklarında boyoz yediler. Akşam olduğunda Stada vardılar. Fahri Bey, Ahmet Nur Çebi ile selamlaştı. Fırat Ayduş düdüğü çaldı ve maç başladı. İlk yarı karşılıklı gollerle 1-1 bitti. Galatasaray ise 1-0 yenik durumdaydı. Cengiz mutluymuş çünkü Galatasaray yenilirse Beşiktaş için beraberlik yetiyordu. İkinci yarılar oynandı ve Fırat Ayduş son düdüğü çaldı. Şampiyon Beşiktaş oldu. Galatasaray 1 gol daha atsaydı şampiyon Galatasaray olurdu ama öyle

olmadı. Cengiz, Ahmet Nur Çebi ile beraber sahaya indi. Futbolcular Cengiz'i havalara attılar ve fotoğraf çekildiler. O gün, en mutlu günü idi Cengiz'in. İzmir'den İstanbul'a geri geldiler. Annesi Eda Hanım'a yaşananları anlattı ve yattı.

Beşiktaş, yeni sezon için hazırlıklara başlamıştı. Şampiyonlar Ligi'nde de oynayacak olan Beşiktaş, takıma devler ligine özel oyuncular getiriyordu. Beşiktaş, Dortmund ile eşleşmişti. Cengiz, arkadaşı Yusuf ile bu maça gitmek istiyordu. Yusuf'u aradı ve şöyle dedi:

- Yusuf nasılsın?

-İyiyim. Sen nasılsın Cengiz?

-İyiyim ben de. Sana bir şey soracaktım. Beşiktaş-Dortmund maçına benimle gelmek ister misin, dedi Cengiz. Yusuf hemen cevap verdi:

-Tabii ki gelirim Cengiz, dedi. Cengiz çok mutlu olmuştu. Hemen babasıyla konuşup biletleri ayarlattı.

Maç günü geldi. Yusuf ve Cengiz yola çıktılar. Yolda birer köfte ekmeklerini yediler ve stada girdiler. İnönü Stadyumu tıklım tıklım doluydu. Yusuf ve Cengiz'in bu maça gelmelerinde özel bir sebep vardı. Beşiktaş'ın karşında en sevdikleri oyuncu Erling Haaland vardı. Maç sonu ondan forma isteyeceklerdi. Maç bitti. Beşiktaş yenildi. Maç sonu Yusuf, Haaland'a yaklaştı formayı istedi ve Haaland formayı verdi. Yusuf sevinçten havalara uçuyordu. Cengiz ise Yusuf tebrik ediyor ama içten içe üzülüyordu. Cengiz de o formayı istiyordu ama Yusuf daha önce davrandı.

Beşiktaş gruptan 0 puan ile ayrıldı. Taraftarın bu rezilliği Sergen hocaya bağladı ve sezonun 2. yarısında Sergen Hoca'yı yolladılar. Yerine Valerien Ismael geldi. Sezon bitti. Beşiktaş bu sezonu pek iyi geçiremedi. Cengiz, geçen seneye göre bu seneyi hiç beğenmedi. Beşiktaş yine transferler yaptı. İyi bir kamp dönemi

geçirdi. Sezon başladı. Yine kötü bir Beşiktaş vardı. Derbilerden galibiyet alamamıştı. Sezonun ikinci yarısında Valerien Ismael gitti yerine Beşiktaş'ın efsane hocalarından Şenol Güneş geldi. Şenol Güneş geldikten sonra takım, yeni bir ruh kazandı. 10 kişi ile geriden gelip kazanılan Fenerbahçe maçı ve senenin şampiyonu Galatasaray'ı İnönü Stadyumu'nda ezici bir üstünlükle yenmesi bu ruhun sonucuydu. Taraftarın Şenol Güneş'e saygısı daha da artmıştı. Cengiz, bu sene şampiyon olmasalar bile tam puan vermişti takımına.

Şenol Güneş, diğer sezonda da Beşiktaş'ın başında olacaktı. Kampa gitmek için Avusturya seçilmişti. Fahri Bey ve Cengiz, hem tatil yapmaya hem de Beşiktaş'ın maçlarını izlemeye Avusturya'ya uçtular. Cengiz, Avusturya'da bir sürü yemekler yedi ve eğlendi. Maçları izledi. Bir hazırlık maçı sonrası Şenol Güneş ile tanışma fırsatı oldu. Şenol Hoca'ya iyi dileklerini ilettiler.

Beşiktaş, yeni transferleri yaptı ve sezona hazırды. Transferler genelde sakat oyuncularından oluşuyordu ve 10 numara eksik oyuncu vardı. Taraftar oraya oyuncu alınsın, diye hep itirazlarda bulundu. Ahmet Nur Çebi, Şenol Güneş'e oyuncuları eline verdiğini ama Şenol Güneş'in istemediğini söyledi. Beşiktaş ilk maçlar iyi oyun sergiliyordu fakat sonradan kötü gidişat başladı. Taraftar istifa seslerini yükseltiyordu. Çünkü transferler yetersizdi.

Beşiktaş Divan Kurulu, seçimin 3 Aralık 2023 tarihinde olacağını açıkladı. Cengiz, bu duruma çok sevinmişti çünkü yıllar önce Ahmet Nur Çebi ile şampiyonluk yaşayan Beşiktaş artık kötü bir vaziyet almıştı. Taraftarların ortak noktası Hasan Arat idi. 3 Aralık 2023 tarihinde Hasan Arat ve Serdal Adalı arasındaki 35.Başlanlık seçimini kim kazanacaktı?

Kemal Eymen AKAR

Siyah-Beyazın Lideri

İstanbul Boğazı'nın çalkantılı suları, Beşiktaş'ın kulüp binasının önünden geçerken Fikret Orman, kulübün liderliğini devralmıştı. Göreve geldiği ilk gün, siyah-beyaz renklere olan sevgisiyle dolu, heyecan verici bir dönemin başlangıcını ilan etmişti.

Fikret Orman, kulübü yeniden zirveye taşıma hedefiyle yola çıktı. Transfer stratejileri, altyapı yatırımları ve taraftar ilişkileri, Beşiktaş'ı sadece bir futbol kulübü olmanın ötesine taşıdı. Bu dönemde kulüp, yıldız futbolcuların yanı sıra genç yeteneklere de önem veriyordu.

Fikret Orman'ın liderliği altında Beşiktaş, zorlu mücadelelere sahne oldu. Lig zaferleri, Avrupa arenasında elde edilen başarılar ve taraftar coşkusu, kulübün adını tarih kitaplarına yazdı. Ancak bu süreçte, zorlu anlar da yaşandı. Yönetimdeki kararlar, eleştirilere maruz kaldı ancak Orman, azmi ve kararlılığıyla her zaman ayakta kalmayı başardı.

Fikret Orman, sadece bir kulüp başkanı değil, aynı zamanda bir liderdi. Beşiktaş'ın sadece futbol değil, aynı zamanda sosyal sorumluluk projeleri ve genç yeteneklere destek veren bir kurum olmasını sağlamak için vizyonunu genişletti. Kulübü, sadece saha içinde değil, saha dışında da bir marka haline getirdi. Fikret Orman'ın liderlik dönemi sona erdiğinde, bıraktığı miras ortadaydı. Beşiktaş, zirvede olduğu kadar, toplumsal sorumluluklara duyarlı bir kulüp hâline gelmişti. Orman, futbolun ötesinde bir kültürü inşa etmiş, taraftarlarla güçlü bir bağ kurmuştu. Kulübün geleceği, onun liderlik döneminde attığı sağlam temeller üzerine inşa edilecekti.

Bu dönemde babası Fahri ile eğlenceli şeyler yapmayı çok seven Cengiz, o dönemin en şanslı çocuklarından çünkü Cengiz, Beşiktaşlıydı. Beşiktaş'ın başına Fikret Orman vardı ve Beşiktaş'ı

dünyanın en büyük kulüpleri arasına sokmuştu. Bu seviyeye gelmiş Beşiktaş'ı izlemeyi çok seven Cengiz, babasını ve en yakın arkadaşı Kemal'i alıp birlikte Beşiktaş maçına gittiler. Maçta en sevdiği oyuncu Talisca gol atmıştı, stadyumdan mutlu bir şekilde ayrıldılar. Cengiz, bu sezondaki bütün maçlara katılmıştı. Şampiyonluk gelmişti. Fikret Orman'ın kulüpten para çalma iddiasıyla bir dönem sona ermişti. Taraftarlar, bu olaydan sonra yeni başkan istiyordu.

Yiğit Berke BALKAN

Beşiktaş'ın Yeniden Yükselişi

Cengiz, bir sonbahar akşamı evinde otururken bir yandan da sosyal medyada geziniyordu. Karşısına bir haber geldi. Tuttuğu takım olan Beşiktaş'ın eski futbolcuları ayrıyeten dünya yıldızları olan Talisca ve Quaresma'yı yeniden transfer etmek istediğini gördü. Cengiz, bu haberi duyunca sevinçten havalara uçtu. Hemen arkadaşı Kemal'e söyledi ama tabii ki bu haber kesin değildi. Bundan birkaç gün sonra Beşiktaş resmi hesabından bu haberi duyurdu ve akşama doğru oyuncuların İstanbul'a geleceklerini açıkladılar. Bunu gören Kemal ve Cengiz hemen İstanbul'a gittiler. Bir de ne görsünler? Her yerde Beşiktaş formalı taraftarlar var çünkü son yıllarda Beşiktaş'ın kötü gidişatından sonra bu haber herkesi sevindirmişti Beşiktaş, bu kötü gidişatı bir tek, transfer yaparak önleyemezdi; bu yüzden Beşiktaş yeni önlemler aramaya başladı

Beşiktaş'ın yeni başkanı Hasan ARAT, kulüpte değişiklikler yapmayı düşünüyordu; bunlardan bazıları şöyleydi: Oyuncu performansını geliştirmek için analizler, son teknolojiyle donatılmış antrenman tesisleri vb. şeyler yaparak son teknolojiyi benimseyecekti. Bu da oyuncuların en yüksek potansiyele ulaşmasını sağlayacaktı ancak Beşiktaş bunları kiminle yapacaktı? Çalışan kişiler lazımdı ve bunu duyurdular, ardından bir şirketin teknoloji bölüm başkanı Cengiz ile yine aynı şirketin analiz bölümünde çalışan Kemal, bu haberi gördüler ve başvuru yaptılar. Başvurudan bir gün sonra kabul edildiklerine dair bir e-mail geldi ve ikisi de yeni işlerine gittiler. Orda gösterilen değişiklikleri uyguladılar.

Sezona mükemmel başlayan Beşiktaş, nerdeyse her maçı kazanıyordu. Beşiktaş bu sırada Cengiz ve Kemal ile teknoloji ve analizi daha da geliştirmek, takımı ligin en iyi takımı hâline getirmek için uğraşıyorlardı. Karşılaştığı maçları teker teker kazanan Beşiktaş,

değişiklerle ve azimle sezonun son haftasına birinci girdi. Son maçı ise Galatasaray'la idi, Beşiktaş'ı yenerse şampiyon olacaktı Galatasaray ve maçı kazanmak için elinden geleni yapacaktı. İlk yarı berabere bitmişti, devre arasında soyunma odasında Beşiktaş'ın teknik direktörü Rıza Çalimbay, takıma çok güzel bir konuşma yaparak onları yüreklendirdi. Bu konuşmadan sonra asla kaybedemezlerdi. İkinci yarı bir gol Taliscadan bir gol de Quaresma'dan geldi, Beşiktaş maçı kazandı ve ayrıyeten lig şampiyonu oldu. Beşiktaş taraftarlar, yönetimi ve çalışanları özellikle Cengiz ile Kemal'in adını haykırıyorlardı sokaklarda.

Muhammed Yusuf BAKŞI

Vefa Dönemi

Bir Pazar sabahıydı. Cengiz sosyal medyada gezinirken karşısına Beşiktaş'la ilgili yazılar çıkmıştı. Cengiz, merak edip bir tanesini okumak istedi ve siteye girdi. Burda Beşiktaş'ın Vefa döneminden bahsediyordu. Yani, Yıldırım DEMİRÖREN Başkanlığında geçen dönem.

Cengiz, biraz okudu ama pek bir sey anlamadı. Sonra aklına koyu bir Beşiktaş taraftarı olan babası Fahri'ye bu dönemi sordu. Babası seve seve anlatacağını söyledi. Cengiz, babasının anlatmasını istiyordu ve babası başladı: “Yıldırım DEMİRÖREN başkan olduğunda uzun süredir şampiyonluğa hasret olan Beşiktaş'ı şampiyon yapacağına söz verdi. Transfer dönemi açıldığında Beşiktaş kadroyu değiştirmeye başladı. Kadroda zaten iyi oyuncular da vardı. Mesela, Delgado bunlardan biriydi. İlk olarak ilerde Portekiz Çetesi olarak adlandırılacak olan ekibin üyelerinden Hugo ALMEDIA'yı kadrosuna katarak forvet sorununu ortadan kaldırmıştı. Daha sonra peşinden Simao BARBOSA, Manuel FERNANDES ve son olarak Ricardo QUAREJMA ve teknik direktör olarak da bir başka Portekizli Carlos CARVALHAL gelmişti. Kadro çok iyiydi ama Portekiz Çetesi disiplinsiz davranışlara başlamıştı. Bu ekip ligdeki 39 maçın sadece 5 tanesinde bir arada forma giyebilmişti. Lig de kötü gidiyordu. Beşiktaş zaten UEFA AVRUPA LİGİNDE elenmişti fakat Türkiye kupasında emin adımlarla yoluna devam ediyordu.

Devre arasında, takımı bilen teknik direktör Samet AYBABA başa getirildi. Devre arasında takımın beyni olarak adlandırılan Guti HERNANDEZ emeklilik kararı almıştı. Bu, takımı çok üzmişti. Beşiktaş ligde de toparlamıştı yavaş yavaş. Ama Türkiye Kupası yarı finalinde olaylı bir derbi yaşanmıştı İnönü Stadyumunda. Maçın sonlarına doğru Fenerbahçe taraftarı doğu tribününün olduğu tarafa

elektrik direği sokmuşlardı. Tam bu sırada ortalık kızışmışken Simao BARBOSA, ceza sahası dışından efsane bir gol atarak Fenerbahçe taraftarının olan bđlgeyi susturuyordu. Beşiktaşlı oyuncular çok mutluydu ve maç 1 - 0 sona ermişti. Bu olaylı maçı Beşiktaş kazandı ve finalde Konyaspor'un rakibi oldu. Bu maçı da 2-1 kazanmıştı Beşiktaş. Bu sezonki umutları çok yúksekteki taraftarın fakat Türkiye Kupası 'yla yetinmek zorunda kaldılar. Sezon sonu takımın gol kralı 16 golle Hugo ALMEIDA 'ydı, takımın asist kralı ise Manuel FERNANDES'ti.

Sezon sonu Başkan Yıldırım DEMİRÖREN istifa etmiş ve kongre kararı alınmıştı. Aday olan Fikret ORMAN seçilerek Beşiktaş'ın Vefa dönemi sona ermişti.

Cengiz, çok sevindi bu bilgileri öğrendiğine, pazartesi günü okulda arkadaşı olan Kemal'e anlatacaktı. Pazartesi günü Kemal'e anlattı öğrendiklerini, Kemal, pür dikkat Cengiz'i dinliyordu. O da bunları öğrendiğine çok sevindi.

Berat KULAK

Son Pişmanlık Fayda Etmez

Benim ismim Deniz. Bu sene çok güzel bir liseye başladım. Çarşının içinde her yere ulaşabileceğimiz bir yerde ve ayrıca en yakın arkadaşım Nehir de benimle aynı liseyi kazanmış bu yüzden içim rahat. Nehir'le dört yıldır tanışıyoruz ve onu kendime çok benzetiyorum, bu yüzden en yakın arkadaşım olarak görüyorum. Şu an okulun ilk haftasındayız ve okula Nehir'le yürüyerek gidip geliyoruz. Evlerimiz yan yana ve okula da çok yakın, hatta şu anda okula yürüyoruz.

Okula gelince hemen kantine girip birer tane poğaça aldık. Okulun binasına girince yorula yorula üç kat çıktık, gerçekten eziyet gibi bir şey. Sınıfımıza girince birlikte oturduğumuz ikişerli sıraya oturup kahvaltımızı ettik. Biraz erken geldiğimiz için sıkılıp telefona bakmaktan başka bir şey gelmemişti aklımıza. İlk derse beş dakika kala telefonumu kaldırıp ders kitaplarımı çıkardım. Tüm sınıf arkadaşlarım gelmişti tabii o sırada, bir haftadır hep ilk derse geç kalan bazen de hiç girmeyen o kişi hariç. Şaşırmamıştım zaten, öğretmenlerimiz ve tüm sınıf, ilk haftadan alışmıştı zaten; hatta bazı öğretmenler şaka yapıyordu onun hakkında.

Nasıl geçtiğini anlamadığım bir şekilde öğleden önceki dersler bitmiş, öğlen arasına girmiştik bile. Cüzdanımı ve telefonumu alıp Nehir'i sürükledim okuldan çıkana kadar. O sırada ne yiyeceğimize karar verip yürümeye başladık. Yemeğimizi yiyip okula geri dönünce dersin başlamasına daha yirmi dakika vardı. Ben ortaya bir fikir atıp okul bahçesinde voleybol oynayalım, dedim, o da onaylamıştı. Biz oynarken diğer sınıflardan da gelip oynayanlar da oldu. Zilin çalmasına beş dakika kala sınıfa çıktım ve derse hazırlanıp kafamı sıraya koyarak öğretmenin sınıfa girmesini bekledim.

Öğleden sonraki derslerde bitmiş ve herkes evlerine dağılmıştı. Ben de Nehir’le eve yürüyordum. Nehir, “Bir şey diyeceğim, sen yan sınıftaki Defne’yi biliyor musun?” diye sordu bana. Ben de, “Yok, hayır. Niye ki?” dedim. Nehir, “Bugün onunla sohbet ettim de bayağı kafa dengiymiş.” dedi. Öyledir, deyip kapamıştım konuyu. Evlerimize varana kadar okul hakkında konuşmuştuk. Nehir’le vedalaşıp eve girdim. Mutfağa gidip hemen bir şeyler atıştırdım çünkü midem kazanıyordu. Hemen sonra odama geçip ders çalışmaya başladım. Onar dakika molalarla birlikte kendimi kaptırıp iki saat ders çalıştım. Dersi bırakıp yatağıma uzandım. Çok geçmeden uyuyakalmışım. Neredeyse her günüm böyle geçiyordu.

Şu an okulun dördüncü haftasındayız ve Nehir beni Defne’yle tanıştırmıştı. Okula yakın olan kafelerin birinde oturup kahve içiyorduk. Defne bana kendisinden bahsediyordu. Sevmiştim onu, tanışmadan önce biraz önyargılıydım ama iyi bir kız bence. Nehir zaten Defne’den bahsediyordu arada. Ona da benden bahsediyormuş. Ben de dedim ki: “Tanıştırırsana bizi.” Nehir de hemen kabul etti zaten. Sosyal medyadan eklemiştik birbirimizi. Grup kurmuştuk üçümüz. Okulda teneffüslerde koridora çıkıp konuşuyorduk hep ta ki okulun yedinci haftasına gelene kadar.

Nehir, bir haftadır garip davranıyordu. Her teneffüs bensiz Defne ile konuşuyorlardı. Bunda bir gariplik yok, konuşabilirler ama sanki beni görmezden geliyordu ve yanlarına yaklaşıncı Defne’yi kolundan tutup uzaklaştırıyordu. Artık beraber yürümüyorduk, sınıfta yanımda olan yerini bile değiştirmişti. Ne olduğunu sorunca beni geçiştirip duruyordu, bazen yüzüme bile bakmıyordu. Defne’ye sorduğumda ise bilmediğini söylemişti. Bir hafta öncesine kadar iyiydik, şimdi ne oldu hiçbir fikrim yok. Üstelik Nehir’in bana hiç böyle davrandığını hatırlamıyorum. Yanlış bir hareket de

sergilemedim. Okul başladığından beri zaten derslerime odaklıyım -ki öyle devam edeceğim- bir şey yaptığımı sanmıyorum. Defne benle konuşurken de Nehir bize garip garip bakıyordu. Gerçekten benimle bir sorunu varmış gibiydi ve ben ne yaptığımı bilmiyorum. Nehir ve Defne dışında başka konuştuğum biri bile yok. Bir hafta sonra okuldan eve tek yürürken Nehir yanıma geldi ve: “Sana bir şey sormam lazım.” dedi. Ben de: “Tamam, sor.” dedim. Nehir, “Defne bana senin hakkında bir şey demişti, doğru mu diye merak ettim.” dedi, yüzüme bakmıyordu bile bunu derken. Ben de: “Ne dedi benim hakkımda?” diye sordum. Bana verdiği cevapla gözlerim öyle bir açıldı ki anlatamam. Nehir’e cevap vermeden arkamı dönüp eve yavaşça yürümüştüm. O da peşimden gelmedi, gelemezdi zaten. Çok moralim bozulmuştu. Demek ki önceden bana sormadan buna inanıp bu yüzden bana garip davranıyordu diye söylendim kendi kendime. Daha yeni tanıştığı birine güvenip bana sanki yakın arkadaşı değilmişim de yabancıymışım gibi davranmıştı. Nehir’e olan güvenim sarsılmıştı, bir daha güvenebilir miyim, hiçbir fikrim yok.

Eve girince odamın kapasını kapatıp elimi yıkamadan ve üstümü değiştirmeden direkt yatağıma uzandım. Bir süre tavanla bakiştım, neden ilk gelip de bana sormadı, diye düşündüm uzunca. Düşünürken de uyuyakalmışım. Sabah kalkmaya mecalim yoktu, okula gitmek istemiyorum. Ne Nehir’in ne de Defne’nin yüzünü görmek istiyordum. Dediğim gibi yaptım ve okula gitmeyip öğlene kadar uyudum. Uyanınca acıkmıştım, pratik bir şeyler hazırlayıp yemek yerken yine Nehir’i düşünüyordum. Ona bir daha güvenmemekte kararlıydım. Kafamı dağıtmak için müzik dinlemeye başladım. Yeterli olmayınca balkona çıkıp havaya baktım ve ona göre üstüme bir şeyler giydim. Yürümek istiyordu canım, belki iyi gelir diye yürümeye başladım.

İlk parka oturdum, biraz sonra kalkıp yavaşça yürümeye başladım. Yere bakarak yürüyordum. Fark etmeden uzaklaşmaya başlamıştım. Araba seslerini duyunca bir anda kafamı kaldırdım ve bir arabanın üstüme doğru geldiğini fark ettim. Öylece kalmıştım, ne yapacağımı bilmiyordum. Araba yavaşlayamadı ve bilincimin yavaş yavaş kapandığını hissediyordum. Gözlerim kapanmadan önce başımda insanlar vardı ama gözlerim bir kişideydi, Nehir. Ağlıyordu, son kalan gücümle ona, “Ağlama, sana yakışmıyor.” dedim. Nehir, “Çok özür dilerim, sana sormadım çok pişmanım gerçekten!” dedi. Ona gülümsedim. Gözlerim kapanmaya başladı ve o zaman bilincimin kapandığını hissettim.

Beren Su KANDİYA

Kibrin Doğurdukları

Mehmet, sabah annesinin sesiyle uyandı. Başı çok ağrıyordu. Gece çok geç yatmıştı ve sabah geç vakitte kalkınca afallamıştı. Başı da dönüyordu. Ağzını zar zor açıp annesine, “Anne, lütfen 5 dakika daha uyumama izin ver, gece çok geç yattım.” dedi. Annesi gece geç yattığını bilmiyordu. Hem iş telaşının olması hem de bu cevapla karşı karşıya kalması anneyi çok sinirlendirdi. Yüksek bir sesle, “Mehmet, zaten sinirliyim benim sinirimi daha çok arttırma; derslerin için öğretmenlerinden çok şikâyet geliyor, bir de geç kalma ile uğraşmayalım.” dedi. Bunu duyan Mehmet, başını zar zor yastığından kaldırdı ve kendine gelmeyi bekledi. Annesine, “Tamam anne, hemen geliyorum.” diyerek biraz daha uyumayı düşündü ama annesinin sinirlenince oluşturacağı yüz ifadesi zihninde canlandı ve aniden doğruldu. Sıcacık yatağından onun için zor olsa da kalktı ve doğru lavaboya gitti.

Malum, mevsim artık kıştı bu yüzden yazdan kalma alışkanlığı olan “terlik giymeme” alışkanlığına bir son vermesi lazımdı. Lavabodan çıktı ve annesinin hazırladığı kahvaltının başına oturdu. “Başım çok ağrıyor, kahvaltıdan sonra bir tane ağrı kesici içerim.” dedi. İçinden yemek gelmese de bir iki lokma ağzına attı. Annesi, “Gece neden geç yattığını öğrenebilir miyim?” deyince korktu. Aklından bahaneler uydurmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Telaştan eli ayağına dolaştı ve ağzından kelimeler dökülüverdi: “Çok bilgisayar oyunu oynadım.” dedi. Bunu duyan anne, “Sen oyun oynamaya devam et, şu sınav sonuçlarını baban bir görsün o zaman görürsün bakalım.” dedi. Mehmet, dersini almıştı ama annesinin bu sözlerini kanıksamıştı, bu yüzden pek umursamadı. Yemeğini yemeye devam etti. Karnı doydu. Annesine, “Eline sağlık anne.” dedikten sonra tekrardan lavaboya gitti. Elini ağzını yıkadı ve

odasına geçti. Odasında okul kıyafetlerini giydi ardından annesine, “Akşam görüşürüz anneciğim.” dedikten sonra servisi için aşağıya indi.

Annesinin de birkaç dakika sonra işe gitmek için aşağıya ineceğini bilmesine rağmen hep annesinden önce aşağıya inerdi. Babası ise sabah çok erkenden işe giderdi. Anne ile baba aynı iş yerinde olmasına rağmen ikisinin de iş bölümü farklı olduğundan işe gidiş saatleri de farklıydı. Mehmet servisine bindi ve hiç sevmediği okulun yolunu tuttu. Okula vardı. Sınıfına geçti. İşlenecek ders matematikti. Matematiği hiç sevmezdi. Sinirlendi. “Bari ders başlamadan sinirimi şunlardan çıkartayım.” dedi ve arkadaşlarının yanına gitti başladı övünmeye: “Bizim kocaman bir evimiz var, bahçesi de var ayrıca havuzu da. Ee tabii, siz fakirler havuz gördünüz mü bilmem? Merak ediyorsanız ancak randevu ile evime alırım. Ha bir de geçen bir bilgisayar aldık akıllara zarar. Son çıkan ekran kartı var içinde. Oyun akıyor bildiğiniz. Bu yüzden bugün biraz sersemim dün oyun yüzünden geç yattığımdan. Her neyse ben kaçayım yerime geçeyim, ders başlar şimdi.” diyerek sabah sabah arkadaşlarının moralini bozup kalbini kırdı.

Arkadaşları bu durumdan çok rahatsızdı çünkü sadece bugün değil her gün gelip gelip aynı şeyi yapıyordu Mehmet. Günü bitirdi, servis ile tekrardan evine döndü. Annesi ile babası daha eve gelmemişti. Annesi ile babası aynı saatte işe gitmemesine rağmen aynı saatte evlerine dönerlerdi bu saat genellikle akşamleyin 7-8 civarı olurdu. Mehmet, evine giriş yaptı ve koltuğuna uzandı. Kendi kendine söylendi, “Oh sonunda gün bitti, odama gideyim de şu yeni bilgisayarımın başına oturayım, ne de olsa okul bitti değil mi? Oyun oynamak hakkım.” dedi ve aralık ayı olduğundan askıdaki ceketini alıp odasına öyle geçti.

Daha sonra Mehmet'in annesi ve babası eve geldiler, zile bastılar. Mehmet, annesinin ve babasının geldiğini anladı; hemen bilgisayar oyununu kapattı ve kapıya doğru yöneldi. Annesini ve babasını sanki bilgisayar oyunu dışında bir şey ile ilgileniyormuşçasına karşıladı. Annesi ile babası zaten fark etmedi. O gün kimse birbiri ile sohbet etmeden yataklarına yattı.

Mehmet'in her günü bugüne benzer geçti. Okuldaki arkadaşlarının kalbini kırmaya devam ediyor, ailesini evde bilgisayar oyunu oynayarak ve ödevlerini yapmayarak üzüyordu. Her gün bu olayları yaşayarak uzun bir zamanı geride bırakan Mehmet, bir gün çok kötü bir haberle uykudan uyandı. Geceleyin annesinin ile babasının yüksek sesle konuşmasından uyanan Mehmet, olayı anlamak için annesinin ile babasının yatak odasına doğru yöneldi. Onların ciddi bir konu konuştuğunu anladı "Beklemek iyi bir karar olabilir." dedi ve yatağına yatarak yarını bekledi. Yarın olduktan sonra kahvaltılı masasında olayı annesine sordu: "Anne, dün gece sizin konuşmanızla uyandım ve ne olduğunu merak ettim. Sizi rahatsız etmemek istedim. Yarın öğrenirim diyerek yatağıma tekrardan yattım. İnşallah kötü bir şey yoktur. Ne olduğunu merak ediyorum." dedi. Bunun üzerine annesi: "Oğlum, şirketimiz iflas etmiş. Bir sistemsel sıkıntı yaşanmış. Ben de onu çok anlayamadım. Onu babana sorarsın. Yani uzun lafın kısası birazcık maddi sıkıntılarımız olacak. Baban bugün işe gitmeyecekti normalde ama sabahleyin patronuyla bir konuyu konuşmak için işe gitti." dedi. Bunu öğrenen Mehmet, çok üzgün bir şekilde servisine binip okuluna gitti.

Sınıftan içeriye girdi ve sırasına oturdu. Başını ellerinin üstüne koyarak uyumaya çalıştı. Neredeyse tüm dersleri ve tüm okul gününü bu şekilde geçirdi. Tam son dersten çıkarken arkadaşları Mehmet'in bu durumunu merak ettiler çünkü merak etmelerindeki sebep bugün Mehmet arkadaşlarıyla hiç dalga geçmemişti ve onlara hiç gösteriş

yapmamıştı. Arkadaşlarının sorusu üzerine Mehmet, arkadaşlarına olayı anlattı ve bir kişi dışında tüm arkadaşları bu olaya çok mutlu oldu. Bunun nedeni ise Mehmet'in, arkadaşlarına babası ve annesinin serveti hakkında çok gösteriş yapmış olmasıydı. Bu olaya mutlu olmayan o bir kişi, Kerem'di. Herkes eve gitmek için sınıftan çıktığında tek Kerem ile Mehmet sınıfta kaldı. Kerem, Mehmet'i teselli etti ve onunla uzun süre üzülmemesinin gerektiği hakkında konuştu. Kerem, Mehmet'e uzun zamandan beri yaptığı gösteriş meselesinin ne kadar yanlış bir hareket olduğunu anlatmayı unutmadı. Bunca konu üzerine konuşan iki arkadaş sınıftan çıktılar. Bu sırada Mehmet, "Kerem, gerçekten çok üzgünüm ve pişmanım. Yaptığım hatayı anca anladım. Yarın okula geldiğimde tüm herkesten özür dileyeceğim. Sana da bu kötü günümde yanımda olduğun ve hatamı anlamamı sağladığın için çok teşekkür ederim." dedi. Kerem ile Mehmet, okulun bahçesinde Kütahya'nın soğuk kış gününde sohbet ettikten sonra dağıldılar.

Ertesi gün Mehmet okuluna geldi, sınıfına girdi. Yaptığı hatayı anladığını dile getirip herkesten içten bir özür diledi. Artık, Mehmet kimseye kötü davranmadı. Kötü ve karamsar huyunu mutlu bir huyla değiştirip hayatına böyle devam etti.

Fatih Çağrı ÖZÇETİN

Ön Yargı

Bir gün Mert adında bir çocuk, babasının tayini çıktığı için başka bir yere taşındı. Mert, okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Onun için artık yeni okuluna gitme günü geldi, heyecanla evden çıkarak okula gitti. Onu kapıda karşılayan öğretmeni, ders başlarken yeni sınıfına çıkardı. Öğretmeni Mert'i sınıfa çağırdı ve öğrencilerine, "Mert'e hoş geldin." demelerini söyledi. Fakat öğrencilerin çoğu Mert'i dış görüşüne ön yargıyla yaklaştıkları için Mert'e sıcak davranmadılar. Bu duruma Mert çok üzülmişti. Öğretmeni onu teselli edip ve öğrencilerinin doğru bir davranış yapmadıklarını ve çok kızdığını söyledi. Mert, sırasına geçerek başını sıraya koyarak üzüldüğünü belli etti.

Teneffüs zili çaldı. Mert'in yanına Çağrı geldi, onunla muhabbet etti, çok iyi bir insan olduğunu söyledi. O an Mert ile Çağrı arkadaş olmuşlardı. Çağrı, sonraki ders başlarken arkadaşlarına neden bu kadar ön yargılı davranıp neden dış görüşüne göre yargıladıklarını sordu. Aslında Mert'in çok iyi kalpli bir insan olduğunu söyledi fakat arkadaşları onu da dinlemediler çünkü onlar ön yargılıydı. Çağrı, onların çok kötü bir davranış yaptıklarını ve pişmanlık duyacaklarını söyledi.

Günler geçtikçe arkadaşları Mert'i tanımaya başladı ve onunla arkadaş olmaya çalıştılar. Mert, onların ona kötü davranmasına rağmen o hiçbir şekilde onlara kızmadı ve onları hoş görüyle karşıladı.

Bir gün Eymen ve Berk Mert'in yanına gelerek özür dilediler ve Mert'ten özürlerini kabul etmesini söyleyip pişman olduklarını söylediler. Mert, özürlerini kabul edip onlarla arkadaş oldu. Artık onlar ayrılmaz bir dörtlü grup olmuşlardı. Teneffüslerde birbirleriyle

oyun oynayıp vakitlerini birbirleriyle geçirdiler, yediklerini birbiriyle paylaşıp beraber gezdiler.

Bir gün öğretmenleri öğrencilerine ön yargının ne kadar kötü olduğunu anlatmak için onlara proje ödevi verdi. Aslında buradaki amaç, öğrencilerine ders vermektir. Bir daha kimseye ön yargılı olmamalarını öğretmek için bu ödevi onlara verdi. Artık, bütün arkadaşları ödevlerini yaptıktan sonra Mert'ten özür dilediler ve onları affetmesini istediler. Mert onları affetti. Öğretmeni bu duruma çok sevinip ve öğrencilerine iyi bir ders vermiş oldu. Öğrencileri de hep bir ağızla ön yargının çok yanlış olduğunu söyleyip bir daha yapmayacaklarına söz verdiler. Yani, kimseye ön yargılı davranmamalıyız; empati kurarak sonuçlarını düşünmeliyiz.

Münir KİBAR

100. Yıl Coşkusunu

Ben Kumsal, İzmir’de annemle beraber yaşıyorum ve bu sene liseye geçtim. Sabah büyük bir heyecanla uyandım, bugün 29.10.2023 yani cumhuriyetimizin kuruluşunun tam 100. Yılı. Bugünü büyük bir coşkuyla kutlamak, Ata’mızı anmak ve bizden küçüklere güzel bir örnek olmak için sınıf arkadaşım Kerem’le birlikte okulumuzun düzenlediği bir gösteriye katıldık. Kalabalık bir grup ile birlikte vals yapacağız. Tam tamına iki aydır bugün için hazırlanıyorduk. Öğlen Kerem’le buluşacak ve yürüyerek gösteri alanına gidecektik.

Annem, ani gelişen bir iş haberi yüzünden il dışındaydı; bu yüzden kahvaltımı tek başıma yaptım, biraz evde durduktan sonra gösteride lazım olacak malzemelerimi yanıma alarak Kerem’le buluşmak için yola çıktım. Kerem, buluşacağımız yerde telefona bakarak beni bekliyordu, ben yaklaşırken kafasını telefondan kaldırarak bana baktı. Gülümseyip, “Selam Kumsal, nasılsın?” dedi. Ben de cevap olarak, “İyiyim, sen nasılsın?” dedim. Kerem, “Ben de iyiyim, hazırsan gidelim.” dedi. Ben de, “Evet, bence de çok geç olmadan gitsek iyi olur.” dedim.

Okula doğru yürümeye başladık. İzmir’in güzel sokakları muhteşem bir şekilde süslenmişti, her yer Türk bayrakları ve Atatürk’ün fotoğraflarıyla doluydu. Bugün bir kez daha İzmir’e hayran kaldım. Yürürken gördüğüm insanların çoğu beyaz ve kırmızı renkte giyinmişlerdi. Güneş bile sanki bugün daha görkemli parlıyordu. Hatta balkonunda oturan yaşlı bir teyze de aynı benim gibi büyük bir hayranlıkla etrafına bakınıyordu. Bir süre sonra okula ulaşmıştık, hazırlıklara başlanmıştı bile. Biz de çok geçmeden hazırlanmaya başlamıştık. Gösterinin başlamasına 15 dakika vardı fakat alan şimdiden çok kalabalıktı. Saygı duruşu ve İstiklal Marşı ile

birlikte gösteri başlamıştı. Coşkulu şiirler, şarkılar, müzikaller ve tiyatrolar yapıldı, sonunda sıra bize gelmişti.

Vals gösterisi için bizi sahneye davet ettiler. Böyle büyük bir günde, gösteride yer alacağım için kalbim küt küt atıyordu. Herkes eşleriyle birlikte yerlerine geçtiler. Kerem, bana, “Hazırsın değil mi?” diye sordu, ben de kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Müziğin başlamasıyla dans etmeye başladık. Ama itiraf etmek gerekirse dansa başlarken tatlı bir heyecan içerisindeydim, bu yüzden karıştırdım diye korkuyordum ama öyle olmadı. Dansı sorunsuz hatta mükemmel bir şekilde bitirdik. İzleyen herkes bizi alkışlamaya başlamıştı, heyecanım alkışlarla birlikte son buldu. Müzik bittikten hemen sonra gökyüzünde patlayan havai fişekler eşliğinde İzmir Marşı çalmaya başladı. Herkes marşa eşlik etti, böylece gösteriyi güzel bir şekilde sonlandırmış olduk.

Saat neredeyse 21.00 olmuştu, etrafı toplamaya yardım ettikten sonra Kerem’le bir kafeteryaya kahve içmeye girdik. “Bugün gerçekten güzel bir gündü.” dedim. Kerem ise, “Gerçekten öyleydi.” diye yanıt verdi. Bir saat kadar orada oturup konuştuktan sonra Kerem beni evime bıraktı. Eve döndüğümde çok yorgun olduğum için uyuyakalmışım. Bugün bir kez daha Atatürk ve cumhuriyetin önemini bize unutturmaya çalışanlara onları asla unutmayacağımızı ve Atatürk’ün gösterdiği yolda ılelebet devam edeceğimizi hatırlattık.

Zeynep Sine TATLIDİL

Kiremit

Güneş, her sabah yaptığı gibi o sabah da peçete satmaya Şafak Sokağına gitti. Şafak Sokağını çok severdi Güneş. Şafak Sokağında çok yüksek olmayan renkli binalar, esnaf dükkânları, çiçekler ve kediler olurdu. Hafif rutubet ve yağmur kokardı. Evler eskiydi fakat boyaları hâlâ yeni gibi dururdu. Güneş, her sabah bu sokakta peçete satardı. Ailesinin durumu kötü olduğundan Güneş, yaz tatilinde onlara yardım eder ve ufak da olsa çorbada tuzu olurdu.

Bu sabah da her zamanki yerine oturdu. Oturur oturmaz Sevimli gelip ona sürtündü. Mahalledeki en sevdiği kediymi Sevimli. Güneş, gelen geçen insanları izlemeye daldı. Kimisi Arkadaşları ve ailesiyle gezerken kimisi tek geziyordu. Kalkışmalar ve konuşmalar arasında

Güneş kendini huzursuz ve yalnız hissetti. Buna artık alışmıştı, güzel giyimli, bakımlı arkadaşları olan insanları gördüğünde artık üzülmecekti, kendine söz vermişti. Kafasını dağıtmak ve zamanı geçirmek için her zaman yaptığı şeye yeniden başladı, eline bir kiremit

aldı ve parke taşına bir kız çizmeye başladı. Bu kızın badem gözleri, uzun ve kıvılcak saçları, pespembe dudakları olsun istiyordu. Güneş'in dudakları hep kururdu, her zaman renksizdi. Hayalindeki o kız çizmeye başladı. Önce, kiremit ile güzel yüzünü ve saçlarını çizdi. Elindeki

tek rengin turuncu olması açıkçası biraz canını sıkıyordu. Bu şekilde gölgelendirme bile yapamazdı ki. Güneş bir şeyler ararken birden tam karşısında olan küçük manava gözü ilişti. Yerde çürümüş bir kiraz olduğunu fark etti. Hemen koşup kirazı aldı. Artık istediği o güzel, pembe dudakları yapabiliyordu. Hemen işe koyuldu.

Güneş, bu konuda çok yetenekliydi. Eskiden, annesi hasta değilken annesi ona güzel boyalar ve kağıt alırdı. Tüm öğretmenleri ona övgüler yağdırır ve resim çizmeye devam etmesi gerektiğini söylerdi. Şimdi, Güneş istese de boya alamazdı. Kardeşlerine ve annesine gerekliydi tüm para. Abisi onlar için her gün yorucu işlerde çalışır, eve para getirmeye çalışırdı fakat para yeterli gelmezdi. Güneş tüm bu olanları düşünürken bir yabancıнын ona doğru geldiğini fark etti. Uzun boylu, zayıf, bakımlı, kısa saçlı ve güzel giyimli bir kadın ona yaklaşıyordu. Lavanta kokan bu güzel kadın, Güneş'e gülümseyip

selam verdi. Gözleri önce peçetelere, resme yöneldi, sonra da Güneş'e kayd ve: “Bunları sen mi çizdin evladım?” dedi. Güneş onaylarcasına başını salladı. Kadın ona adını sordu. Güneş adını söyledi ve ardından: “Siz kimsiniz?” dedi utanarak. Kadın, “Benim adım Lavin, Güneş. İki sokak ileride bir galerim var. Ressamlık yapıyorum. Yeteneğin ilgimi çekti. Çizim tarzın ve renkleri kullanma biçimin çok hoş.” dedi.

Daha sonra minik bir kıkırdamayla ekledi: “Demek ki çürümüş kirazlar da bir işe yarıyormuş.” kiraz sapını işaret ederek. Güneş, söyleyecek bir şey bulamadı ve kibarca gülümsedi. Lavin: “Boya ve kâğıdın yok mu Güneş?” diye sordu. Güneş, olumsuz anlamda başını salladı. Kadın, “Beni burada iki dakika bekler misin canım? Hemen geliyorum.” dedi ve Güneş ne olduğunu anlayamadan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Güneş yine tek başına kalmıştı. Sanırım onu anlayan bir tek Sevimli vardı. Hayalinde hep ünlü bir ressam olmak vardı. Fakat tüm bu olanlardan sonra umudu kalmamış, tek çabası ailesi olmuştu. Sevimliyi okşamak için uzanırken Lavin'in elinde boyalar, tuval ve fırçayla yaklaştığını gördü. İlk başta ne olduğunu anlamayarak garipsedi, daha sonra onları kendi için getirdiğini anladı ve içinde

sevinç ve umut ışığı yandı. Lavin, gözleri parlayan minik kızın yanına gelip, “Güneşçiğim, bunları senin için getirdim. Çok yetenekli ve güçlü bir kızsım. Hayallerinin peşini asla bırakma, olur mu ?” dedi ve cebinden yüklü miktarda bir para çıkarıp Güneş’e uzattı. Şaşırıp kalan Güneş, “Lütfen, bunu kabul edemem. Çok teşekkür ederim. “ dedi ve mutluluktan dolan gözleriyle kadına baktı. Lavin, parayı Güneş’in cebine sokarak şunu söyledi, “Bu senin için tatlım. Ne zaman istersen dükkânıma gelebilirsin. Seninle resim çizmeyi çok isterim.” Güneş, gülümseyerek teşekkür etti. Kadın, yavaşça oradan ayrılırken küçük kızın içinde öylesine güzel bir his doğmuştu ki. Mutluluğunu hiçbir şey engelleyemezdi. Eşyalarını toplayıp evin yoluna koyuldu.

Yolda giderken hayaller ve heyecanlar peşini bırakmamıştı. Belki de abisi artık güçten düşene dek çalışmak zorunda kalmazdı eğer Güneş ünlü bir ressam olsaydı. Annesini tedavi ettirir, kardeşlerine en güzel oyuncakları alırdı. Belki de artık kiremitlerle resim çizmek zorunda kalmazdı. Kim bilir, belki koskoca bir evi olurdu, Sevimli ve ailesiyle mutlu yaşardı. Güneş bunları düşünürken eve varmıştı bile. Hemen içeri geçip işe koyuldu, birine teşekkür borçluydu. Uzun uğraşlar ve emek sonucunda Lavin’i çizmeyi başarmıştı. Güneş, Lavin’i bir melek olarak çizmişti çünkü onun için âdeta o bir melekti. Parayı abisine verdi ve parayı kimin verdiğini açıkladı.

Sabah olduğunda Güneş koşa koşa Lavin’in galerisine gitti. İçeri girdi ve Lavin’e sarılarak portresini ona verdi. Genç kadın duygulandı ve Güneş’in altın sarısı saçlarını okşadı. Belki de geleceğini kurtardığı o minik kıza gurur ve sevinçle bakıp alınına minik bir öpücük kondurdu.

Nehir SERTTUNA

Evlat Edinilen Bir Kızın Hikâyesi

Cansu, yoksul bir ailenin kızıydı. Yaşı geldiği için okula başlaması gerekirdi ama ailesinin durumu iyi olmadığından ve üç kardeş oldukları için bakmak zor oluyordu. Bir akşam annesi ile babası Cansu'yu okula nasıl göndereceklerini, durumlarının iyi olmadığını bu yüzden okul masraflarını karşılayamayacaklarını konuşurken komşuları Hatice Hanım ve eşi Ahmet Bey bunları duydu.

Ertesi gün Hatice Hanım ve Ahmet Bey Cansuların evine gitti. Ahmet Bey ise mahallenin muhtarı olduğu için Cansu'nun anne ve babasının bir şey yaptıklarını düşündükleri için endişelendiler. Ahmet Bey ise:

-Endişelenecek bir şey yok Hasan. Biz buraya sizi dün akşam konuşurken duyduğumuz için geldik. Size söylemek istediğimiz bazı şeyler var. Öncelikle benim çok sevdiğim ve yakından tanıdığım bir arkadaşım var. Sizin dün akşam konuştuğunuzu ona söyledik ve eğer siz de kabul ederseniz onlar Cansu'yu evlat edinmek istediklerini ve bütün masraflarını karşılayacaklarını söylediler. Ne dersiniz, diye sordu.

Hasan:

-Ne diyeceğimi bilmiyorum ama, dedi tereddütle. Cansu'nun annesi Ayşe ise:

- Hasan, bence bu iyiliği kaçırmayalım. Hem bizim hem de Cansu'nun okumasını istiyorsak bunu kabul edelim. Çünkü Cansu'nun en çok istediği şey okula gitmek, eğer bu fırsatı elinden alırsak ona yazık olur. Benim kızım buna çok üzülürdü, dedi. Hasan:

-Tamam, o zaman yarın Cansu'yu almak için gelebilirler, dedi.

Hatice Hanım da doğru karar verdiklerini söyledi ve: “Gözünüz arkada kalmasın. Murat Bey ve eşi Ceren Hanım çok iyi insanlardır.” diye ekledi.

Evlerine gittiler. Ertesi gün Murat Bey ve Ceren Hanım geldi. Cansu’yu aldılar ama Cansu çok ağladı. Onlara gitmek istemedi. Ama okula gidebileceğini bilmiyordu. Ceren Hanım, Cansu’nun ailesine şunu dedi:

-Bize bu iyiliği yaptığınız için çok teşekkür ederiz. Biz çocuk sahibi olabilmek için ne uğraşlar verdik ve yıllar sonra yüzümüz güldü. Onu çok seveceğiz. Gözünüz arkada kalmasın. Sonra, arabaya binip gittiler. Hasan ve Ayşe de gözleri yaşlı hâlde evlerine girdiler. Cansu, ne yaşadığının farkında değildi ve kendini Ceren Hanımların evinde buldu. Cansu’nun ailesinden uzak ilk gecesi çok zorlu geçti. Uyku tutmadı, çok korktu. O zorlu gecenin ardından sabaha uyandı. Ceren Hanım kapıyı çalarak:

-Cansu, içeri girebilir miyim, dedi. Cansu ses vermeyince Ceren Hanım içeri girdi. Kahvaltı için aşağı inmesini söyledi. Cansu da tamam anlamında başını salladı. Birlikte aşağı indiler. Murat Bey de masada onları bekliyordu ve onlara:

-Günaydın, dedi. Ceren Hanım ve Cansu da günaydın diyerek masaya otururdular. Cansu’nun okula gitmesi gerektiği için bu konu hakkında konuştular. Cansu da okula gitmek istediğini, okula gitmenin hep bir hayali olduğunu ve çok mutlu olduğunu söyleyerek teşekkür etti.

Ceren Hanım ise:

- Tamam, o zaman bugün seni kayıt ettirmeye gidelim, dedi. Murat Bey de gülümseyerek:

- Çok iyi fikir Ceren, hem Cansu da okulunu görmüş olur hem de okulların açılmasına az bir zaman kaldı kayıt ettirmek gerekir, dedi. Cansu tekrardan çok mutlu olduğunu söyleyerek: “Teşekkür

ederim canım annem ve canım babam.” dedi. Ceren Hanım ve Murat Bey Cansu’dan bu kelimeleri duyduğu için mutluluk gözyaşları içinde:

“Biz hep bugünü bekledik canım kızım.” dediler. Okula giderek kaydını yaptırdılar ve zamanı geldiğinde Cansu okuluna başladı. Okuma ve yazmayı öğrendi.

Aradan yıllar geçti ve Cansu ilkokul ve ortaokulunu bitirerek liseye geçmek için sınavlara girdi. Sınavı çok güzel geçti ve açıklanacağı gün gelmişti. Annesi Ceren Hanım ile sınav sonucunu öğrendikleri an havalara uçtu. Çünkü Ceren Türkiye derecesi yapmıştı ve ailesini gururlandırmıştı. Ceren Hanım gözyaşları içinde kızına:

-Başaracağını biliyordum canımın içi. Cansu ise:

-Sizin sayenizde beni evlat edindiğiniz için. Eğer siz evlat edinmeseydiniz ben buralara gelemezdim. İyi ki senin kızınım anne, dedi. Akşam olduğunda ise Murat Bey, kızı Cansu’nun sınav sonucunu öğrendi, çok mutlu oldu ve:

- Bizi çok gururlandırdın canım kızım, başarılar hayatından eksik olmasın, dedi ve ne kadar gururlandığını belirtti. Cansu da babası Murat Bey’e:

- Sizin sayenizde bu başarı hikâyesini yazabildim. Sizden asla vazgeçmeyeceğim, sizi çok seviyorum, dedi ve onlara sarıldı. Cansu artık istediği yere gelebilmiş olmanın gururunu da taşımış oldu.

Zeynep ULUTÜRK

Sadakat

Mayıs ayının ilk günleriydi. İlkbahar havasının çevreye yaydığı mutluluk hâkimdi, etrafta renk renk çiçekler açmış, kuşların sesleri melodi gibi geliyordu. Yılın en güzel zamanlarıydı.

Kemal, lisedeki arkadaş grubunu tekrardan bir araya gelip eğlenmek için kiraladığı vapura çağırmişti. Çok heyecanlıydı. Akşam saat sekizde bu grup Haydarpaşa Limanında buluştular. Tam on sene sonra bir araya gelmişlerdi, on sene... Eskiden her gün okulun yanındaki parkta çekirdek kola yaparlardı, hiçbir zaman birbirlerinden ayrılmazlardı. Kemal sırayla, gelen herkesi selamladı. Gelen ilk kişi Ahmet'ti. Ahmet, planlı ve disiplinli biriydi, nerede ne yapması gerektiğini iyi bilen bir çocuktü. Ardından Hasan geldi. Hasan, diğerlerine göre ketum biriydi, çok konuşmazdı. Kaan geldi, Kaan, Kemal'in en yakın arkadaşığıydı. Edebiyatı ve sanatı severdi, dersleri çok iyi olmasa da Kaan, diğer konularda her zaman birinciydi. Son olarak Arda geldi. Arda, Kaan'ın tam tersiydi başarısız, plansız ve disiplinsizdi; içi dışı aynı olan bir karaktere sahipti. Bu beş arkadaş vapura geçtiler ve eskiler hakkında konuşmaya başladılar.

Biraz zaman geçtikten sonra herkes karnının acıktığını fark etti. Kemal, onlar için önceden hazırladığı yemekleri getirdi ve güzel bir ziyafet çektiler. Karnınları doyunca müzik açıp eğlenmeye başladılar. Kaan, vapurun önünde takım elbiseli adamlar gördü fakat Kemal'in korumaları olabileceğini düşünüp pek umursamadı ve eğlenmeye devam etti. Gecenin sonlarına doğru o kadar çok içip eğlenmişlerdi ki her taraf çöp içindeydi. Herkes sarhoş olduğu için Hasan çöpleri topladı ve vapurdan inip limandaki çöplüğe doğru ilerledi Hasan çöprü attı ve tam vapura doğru ilerleyecekken bir ses duydu, biri ona sesleniyordu. Sesin geldiği yöne doğru gitti. Takım elbiseli adam: "Vapura tuzak kurmamıza yardım etmenizi istiyoruz,

size istediğiniz miktarda para vereceğiz, vapurda birkaç kişi daha g6rd6m, onlara da anlatın, kabul etmek isterseniz burada bekliyorum.” dedi.

Hasan, Kemal’in yemekte bunun hakkında konuğuğunu hatırladı; ne yapacağını bilemeyip vapura gitti, herkes uyuyakalmıştı. Hasan; Ahmet, Kaan ve Ardayı uyandırdı ve olanları anlattı; ne yapacaklarını bilemediler, Kemal’i 6z kardeşleri gibi seviyorlardı ama bu işi yaparlarsa çok para kazanabilirlerdi. Grup, biraz daha d6ř6nd6kten sonra Kemal’e ihanet etmemeye karar verdi ve Kemal’i uyandırdı ve olanları anlattılar. Limanda bekleyen adamlar Kemal’in uyandığını ve diğerleriyle konuğuğunu g6r6nce her şeyi anlattıklarını anlayıp limandan uzaklaştılar. Kemal, arkadaşlarının ona her şeyi anlatmayı seçtiğini g6r6nce çok duygulanmıştı, bunun hatırına birer şişe daha açıp g6n6 sonlandırdılar.

Ayşe Naz BOZKURT

Değer miydi

Onur ve arkadaşı Arda sahilde sakince otururken birden Arda'nın aklına o anne babasının çok önemseydiği ama kendisinin ve Onurun çok takmadığı o soru gelmişti. Birden o soruyu ortaya attı:

-Sence gelecekte ne olacak?

-Ne alakası var şimdi, diye Onur sert çıkışmıştı çünkü anne ve babasıyla bu konu hakkında çatışmaktan bıkmış ve arkadaşı Arda yine bu saçma soruyu sormuştu. Arda ise bu konuyu irdelemek istiyordu çünkü gerçekten kafasına takılmıştı. Annesi ve babası boş insanlar değildi ve bir konu üzerinde bu kadar durmazlardı ve Onur sonunda sessizliği bozdu ve şöyle dedi:

-Tabii ki okullarımızı bitireceğiz ve işe başlayacağız.

-Tamam da nasıl? Okul başarımız yüksek değil ve bir meslek bilmiyoruz.

-Aynı baban gibi konuşuyorsun, elimiz ayağımız sakat değil ya illa ki bir iş buluruz.

Arda, arkadaşının bu sert çıkışına inanılmaz derecede sinirlenmişti demek bu kadar yıldır onu doğru düzgün tanıyamamıştı. Gerçekten bu kadar kaba mıydı, yoksa o an mı ters çıkışmıştı? Hâlbuki bu muhabbet açılmadan önce araları gayet iyiydi. Ona sert çıkmaya karar verdi ve bağırarak:

-Benimle böyle konuşamazsın, dedi.

Onur ise daha da sinirlenmişti o kimdi ki böyle havalara giriyordu.

Birden ayağa kalktı ve:

-kiminle konuşuyorum, kraliçe ile mi, dedi.

Küfür etmemişti belki ama en az küfür kadar etki etmişti. Arda'da ise anne babasının ve çevresinin küçüklüğünden beri onunla dalga geçmesinden dolayı öz güven eksikliği vardı ve küçük görülmekten

hep nefret etmişti. Birden ayağa kalktı Onur da onu takiben kalktı. O da biliyordu arkadaşının bu zaafını ve bilerek yapmıştı bunu. Arda, tam bir cevap verecekti ki boğazı düğümlendi ve konuşamadı ve oradan koşarak uzaklaştı. Bir yandan bir daha asla Onur’la görüşmeyeceğine yeminler ederken diğer yandan da ağlıyordu. Onur ise bu anormal tepkiyi hiç beklemiyordu. O an sanki şeytan zihnini ele geçirmiş gibi o lafi söylediğine şaşırды. Onur oradan üzgün bir şekilde eve geçti.

Ertesi gün onu aramış ama açan olmamıştı. Kalbini kırdığı için açmadığını düşünen Onur, en büyük zaafı olan boğazına düşkünlüğünü bildiği için çok pahalı da olsa biriktirdiği parasıyla onun en sevdiği tatlıyı alıp eve gitti; kapıyı açan kimse yoktu. Biraz bekledi ve sonra kalktı, tam o sırada gözleri yaşlı bir şekilde annesini gördü ve dedi ki:

-Arda nerde Melike teyze?

Devamını ağladığı için getiremedi. Onurun ise dizlerinin bağı çözüldü, bu nasıl, nasıl olurdu? Melike konuşmaya devam etti:

-Senin yanından ayrıldıktan sonra araba çarpmış, senin bir bilgin var mı?

Onur, hiçbir cevap vermeden kalakaldı ve ordan kaçtı; vicdan azabından yerinde duramıyordu, sanki arabayla o çarpmıştı. Birden gözyaşları gözlerine hücum etti. Nereye gittiğinin farkında bile değildi. İçi boğuluyordu ve ağlamasına sebep olan olay onun da başına geldi fakat farkında olmadan daldığı otobanda bir araba ona çarpmıştı.

Berhan ARSLAN

Bilinmeyen Kitap

Amelia, serin bir akşamda hava almak için balkona çıktı. Onun için çok yorucu geçmişti ama sanırım kardeşi için aynı şey söylenemezdi. Durmadan etrafta koşuşturuyor, şarkılar söyleyerek herkesin başını şişiriyordu. Fakat Amelia bütün gün arkadaşları Darian ve Kelly ile vakit geçirmişti. Bu bölgelerde yaşayan Olivia adında bir başka arkadaşları daha vardı fakat bugün de onlara katılamamıştı. Amelia; sarı saçlı, kahverengi gözlü, 16 yaşında, gayet güzel bir kızdı. Arkadaşları onu çok seviyor ve hep birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı. Ama son zamanlarda Olivia onlara çok fazla katılamıyordu. Bunun sebebini kimse tam olarak bilmesede onu özlüyorlardı. Amelia, onu birkaç kez aramayı denemişti fakat aramalarının bir tanesine cevap alabilmişti, açan kişi ise annesiydi. Amelia, Olivia'nın annesine hemen sorular sormaya başladı fakat Olivia'nın annesi yani Bayan Emma, Olivia'nın önemli işlerinin olduğunu tekrar etmişti. Hâl böyle olunca Amelia, Olivia'yı aramayı da bıraktı; tamı tamına 3 hafta geçmişti ama hâlâ arkadaşlarından ses çıkmıyordu.

Amelia, balkona çıktığında düşüncelere daldı. Bu kadar gün geçmesine rağmen arkadaşı evinde önemli işler ile mi uğraşıyordu? Belki de annesi bizim onu aradığımızı ona söylemiştir, diye geçirdi içinden. Saat geç oldu, yarın bir kez daha ararım, yine açmazlarsa bu sefer evlerine giderim, diye düşündü. Tam o sırada annesi yanına geldi; saatin geç olduğunu, havanın esmeye başladığını söyleyip mutfağa indi. Fakat Amelia hâlâ düşünüyordu. Hava gerçekten soğuk olmaya başlamıştı, içeri girsem iyi olur, diye düşünürken telefon çaldı. Arayan kişi Kelly'di. Olivia'dan haber alıp almadığını soruyordu. Uzun bir konuşmanın ardından yarın Olivia'nın evine gitmeye karar verdiler. Darian'a ise daha sonra haber vereceklerdi.

Bunları konuştuktan sonra Amelia uyumaya gitti. Rüyasında Olivia'yı gördü, hiç iyi durumda değildi, hatta çok yabancı bir yerdeydi ve Amelia onu kurtarmaya çalışıyordu. Rüyasından korku ile uyanan Amelia saatin çok geç olduğunu fark etti ve hemen Kelly'i aradı. Bir saat sonra bisiklet ile üç sokak ötedeki arkadaşlarının evine gidip Olivia'yı arayacaklardı.

Yolda giderken Amelia rüyasından bahsetti. Kelly ise endişelenmemesi gerektiğini, bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyerek onu rahatlatmıştı. Sonunda eve varmışlardı, kapıyı çaldılar fakat açan olmadı, arka bahçeye gidip kontrol etmek istediler fakat kimse yoktu. Hemen telefon ile Bayan Emma'yı aradılar. Telefonu açmıştı ve alışverişte olduğunu söylemişti. Kızlar, Olivia'yı sorduğunda ise dün gece bir arkadaşının evinde kalacağını söyleyip evden çıktığını fakat henüz eve gelmediğini söyledi. İlk önce işi vardı ve şimdi arkadaşında mı kalıyor, diye düşünen kızlar, iyi günler dileyip telefonu kapattılar. Kendi aralarında düşünüp endişelenmeye gerek olmadığını, sadece farklı bir arkadaşına yatıya kaldığını, elbette eve döneceğini düşündüler. Bu konuşmadan sonra Darian ile konuşup sahilde buluşmaya karar verdiler.

Kızlar, bisikletleri ile yola koyuldular; bir yandan da konuşuyorlardı. Kelly, yolu kısaltmak için orman yolundan gitmek istiyordu fakat Amelia, bunun tehlikeli olacağını söyleyip önerisini reddediyordu. En sonunda ikna oldu ve orman yoluna girdiler. Sakince ilerliyorlardı ki karşlarına Olivia çıktı, şaşkınlıktan donakalan kızlar, acaba benim gördüğümü görüyor mu, diye birbirlerine baktılar. Olivia da onları görmeyi beklemiyordu. Kızlar, hızla Olivia'nın yanına gittiler. Onu görmeyeli günler hatta haftalar olmuştu. Hâliyle soru sormak istiyorlardı ama ilk soru Olivia'dan geldi ve sorduğu soru gerçekten, "Nereye gidiyorsunuz?" du. Kızlar, onu ne kadar aradıklarını ve ne kadar endişelendiklerini özetle

anlattılar. Olivia şaşırmişti, bu kadarını beklemiyordu. Amelia, hemen sorular sormaya başladı fakat Olivia sadece birkaçını cevaplayıp diğer soruları geçiştirdi. Birlikte sahile doğru ilerlemeye başladılar ve Olivia hep konuyu değiştiriyor, sanki bir sırrı varmış gibi davranıyordu.

Bu birkaç hafta böyle geçiştirilerek geride bırakıldı, daha sonra ona kimse hiçbir şey sormadı. Böylece iki yıl geçti. Darian Kanada'ya okumaya gitmişti, Kelly ise kısa süreli bir tatile çıkmıştı, Olivia, genelde şehir dışında babasının yanında oluyordu. Bu sayede Amelia yalnız kalmıştı. Ama sonunda Darian'ın okulu tatil oldu, Kelly'nin tatili sona erdi ve Olivia'nın babası onun yanına taşındı, böylece tekrar beraber olan bu arkadaşlar neredeyse her gün neler yaptıklarından bahsediyorlardı. Böylece 1 ay geçti. Yine hep beraber dışarıda sohbet ediyorlardı, bir yandan da sahile doğru yürüyorlardı. Sıra Olivia'daydı, dalmış sohbet ederken bir anda yola atlayan Olivia'ya maalesef bir otobüs çarptı.

Bunu üzüntüsünü atlatamayan ailesini her gün ziyarete giden arkadaşları Olivia'nın odasını görmek istediler. Olur da bir hatıra bulabilirler diye. Masanın alt rafında bir kitap buldular ve okumaya başladılar, kitabı Olivia yazmıştı ve 2 yıl önce yaşadıklarını anlatmıştı ve bunu bir kitap hâline getirmişti. Arkadaşları ise bu kitabı okudular ve her şeyin farkına vardılar fakat bundan kimseye bahsetmediler. Bu kitabı çoğalttılar ve anı olarak hep sakladılar.

Gülin SEZGEN

Gezi

Mevsimlerden bahar, aylardan nisan, günlerden ise cumaydı. Havanın çok güzel olduğu sıradan bir okul günüydü ve biraz önce son ders zili çalmıştı. Öğretmenimiz hafta sonu için bir planı olduğunu sınıfça bizi orman gezisine götüreceğini söylemişti. Bu yüzden çok mutluydum.

Okul gezileri beni zaten mutlu eden bir etkinlikken gideceğimiz yerin orman olması daha çok sevindirmişti. Bunu hemen en yakın arkadaşım olan Ezgi'ye anlatmam gerekiyordu. Kendisi bugün okula gelmemişti ve onu özlemiştim. Benimki gibi kahverengi, uzun, dalgalı saçları masmavi gözleri vardı. Benden biraz uzundu. Neşeli ve hayat dolu biriydi. Onun her özelliğini seviyordum. Gezi planını anlattığımda vereceği tepkiyi düşünerek evinin yolunu tuttum. O da en az benim kadar seviyordu doğayı. Kapısının önüne geldiğimde zili çaldım ve çok geçmeden kapı açıldı. Ezgi'yi görür görmez sarıldım. Eve davet etti ve gezi planını anlattım, biraz vakit geçirdik. Eve döndüğümde çoktan güneş batmıştı ve yarınki geziyi dört gözle bekliyordum. Ormana gideceğimizi öğrendiğinde Ezgi de benim kadar sevinmişti.

Ertesi gün yağmurlu bir cumartesi sabahına uyandım. Havada çok güzel toprak kokusu vardı. Keyifli bir şekilde orman gezimiz için giyindim ve kahvaltı yapmak için odamdan çıktım. Ailemle kahvaltı yapar yapmaz evden ayrıldım ve okulun yokunu tuttum. Okula vardığımda sınıftaki çoğu arkadaşımın ve sınıf öğretmenimizin gelmiş olduğunu gördüm. Ezgi de oradaydı. Yanlarına gittim ve bir süre diğer arkadaşlarımızın da gelmesini bekledikten sonra, herkesin burada olduğuna emin olup bizi bekleyen otobüse bindik. Yaklaşık yarım saatlik bir yolculuktan sonra otobüs ağaçların ve her yerin yemyeşil olduğu bir alanda bizi indirdi. Gözlerimin önündeki bu

güzel manzara sayesinde doğaya bir kez daha hayran kalmıştım. Oldukça yaşlı görünen bir sürü ağaç vardı. Gövdeleri yosun tutmuştu ve dallarında sarmaşıklar hüküm sürüyordu. Kuşlar bu yüksek dalların üstünde adeta şarkı söylüyorlardı. Herkes bir anda çevreyi hayranlıkla izlerken bir süre yürüdük ve sonra beni çok üzen bir görüntü ile karşılaştım. Ormandaki güzel manzara karşımdaki kirlilik ile sona ermiş durumdaydı. İnsanlar resmen burayı çöplük olarak kullanmıştı. Her yerde boş su şişeleri, teneke kutular, yiyecek artıkları, poşetler ve daha birçok çöp vardı. Bu çöplerden kırık cam parçalarının hem ormandaki hayvanların canını yakabileceği hem de orman yangınlarına sebep olabileceği, doğada yok olmayan plastik maddelerin hayvanların ve bitkilerin yaşam alanına zarar verebilecek olması bunun yanı sıra doğa güzelliklerini yok etmesi düşüncesi beni derinden yaraladı. Keşke tüm insanlar huzur veren bu güzellikleri, çöplerle kirleterek yok ettiklerinin ayrıca tüm canlıları da olumsuz etkilediklerinin farkında olsalardı.

Temiz bir çevrede yaşamak insanların kendi elinde olan bir şey olduğu için bu konuda herkes kendi üzerine düşeni tam olarak yerine getirirse temiz bir çevrede huzur içinde yaşardık. Tüm bunları düşündükçe çevre kirliliğinde insanların büyük rol oynadığı gerçeği bir kez daha yüzüme çarptı. Ne kadar acı bir gerçektir. Ne yapabileceğimi bir süre düşündüm ve durumdan rahatsızlığımı Ezgi'ye söyledim. Onunla bu durumu sınıf öğretmenimizle konuşma kararı aldık. Diğer arkadaşlarımız ormanda dolaşırken öğretmenimizin yanına gidip ona bu durumu anlattık. Öğretmenimiz bize gülümsedi ve çevre kirliliğine karşı duyarlı olup kendisine bildirdiğimiz için sevindiğini söyledi. Biraz düşündükten sonra bunu diğer arkadaşlarımızla hep beraber temizleyebileceğimiz kararına vardık. Tüm sınıf arkadaşlarımızı toplayıp onlara da anlattık. Öğretmenimiz grup olmamızı isteyip tüm gruplara birer çöp poşeti

verdi. Hepimiz farklı yönere gidip elimizden geldiğince çevreyi temizledik. Emeklerimiz sonucunda kirlilikten geriye daha iç açıcı bir görüntü bırakarak akşamüstüne doğru gezimizi bitirip oradan ayrıldık ve herkes evlerine döndü.

Eve döndüğümde içim rahattı ve huzurluydum. Doğaya yaptığımız bu iyiliği düşündükçe çevreyi kirletmenin ne kadar kötü ve olumsuz etkenleri olan bir olay olduğunu bir kere daha anlıyordum. Bir gün daha bitmişti ve çevreyi temizleyerek orada yaşayan canlılara da bir iyilik yapmıştık. Bunun verdiği mutluluk ve gurur ile yatağıma yattım ve uykuya daldım.

Ceylin Irmak AYDEMİR

Sınav Senesinden Bir Gün

Lidya her gün olduğu gibi okula başlamadan üç saat önce, saat beşte kalkmıştı. Bu sene üniversite sınavına gireceği için sıkı çalışması gerekiyordu. Çünkü hedefleri vardı, kazanmak istediği bir okul, yaşamak istediği bir şehir, tanışmak istediği yeni insanlar vardı. Bu yüzden gece gündüz demeden çalışıyordu.

Lidya, sabah uyandı; banyodaki işlerini halledip mutfağa girdi ve kendine sert bir kahve hazırlayıp vakit kaybetmeden ders çalışmak için yeni aldığı beyaz masasına oturdu. Masasının karşısında, gitmek istediği üniversitenin fotoğrafı asılıydı, ne için bu kadar çabaladığını unutmamasın diye. Fotoğrafa baktı ve derin bir nefes alarak haftalık planlayıcısını çıkardı. Haftalık planını yaptıktan sonra çantasından çıkardığı paragraf kitabıyla üç saat sürecek sabah çalışmasını başlattı.

Lidya, saat sekize yaklaştığı için son matematik sorusunu da çözdükten sonra masasından kalktı ve okula hazırlanmaya başladı. Yarım saat öncesine kadar annesi de uyanmış, kızına sevgi dolu bir öpücük verdikten sonra kahvaltı hazırlamak için mutfağa gitmişti. Lidya da okula hazırlandıktan sonra anne ve babasıyla kahvaltı yapmak için mutfağa gitmişti. Kahvaltıdan sonra babası onu okula bırakıp kendi işyerine gitmişti.

Lidya, kendi içinde utangaç bir kız olsa da lise hayatı boyunca arkadaşlarının yanında çok rahat bir kızdı. Okula girdiğinde gözleri arkadaşlarını bahçede aramış ve 1 dakika bile geçmeden bulmuştu onları. Onların yanına giderek selam vermiş ve sohbet etmeye başlamışlardı. Maalesef sohbet kısa sürmüştü çünkü okul zili çalmıştı. Arkadaşlarına veda ettikten sonra kendi sınıfına girip sırasına oturdu, 8 saat sürecek okul da böylece başlamış oldu.

İlk ders matematik olduğundan çantasından matematik kitabını ve defterini çıkarmıştı. Ardından matematik hocası girmişti.

Lidya, matematik hocasını gerçekten çok severdi, gerek ders açısından gerek psikolojik bakımdan ona çok yardımcı olmuştu. Öğretmen sınıfa girince bütün sınıf saygıyla kalmıştı. Öğretmen de onlara günaydın deyip derse geçmişti. Öğrenciler onu tüm dikkatleriyle dinlerken bu Lidya için geçerli değildi. Ders başladıktan birkaç dakika sonra başına bir ağrı girmişti ve bu tüm dikkatini dağıtıyordu. Sınava zaten 2,5 ay kalmıştı, bunun stresidir deyip geçiştirmişti. 2. ders matematikti, ilk teneffüs tuvalete gitmiş, elini yüzünü yıkamıştı, sınıfa girdiğindeyse çantasında bulunan bir ağrı kesici içmişti. 1. ders odaklanamadım, bari 2. derse odaklanayım, diye geçirdi içinden. 2. ders 1. derse göre daha iyi geçmişti. 3ve 4. dersler fizikti, sayısal öğrencisi olduğu için sayısal dersleri ağırlıklı olarak görüyordu.

Fizik dersine giren hoca, elini incittiği için bugün okula gelmemişti. Lidya, boş dersi fırsata çevirerek soru çözmeye karar vermişti ama sınıftakiler çok ses yaptığı için soruya odaklanamıyordu. En sonunda sınıftan çıkmaya karar vermişti, zaten nöbetçi öğretmen de gelmemişti. Sınıfa biraz hava almaktan zarar gelmezdi. Bahçeye çıktığında beden eğitimi dersinde olan arkadaşı Sema'yı gördü. Ona seslendi yanına gelmesi için, Sema da neşeli bir şekilde Lidya'nın yanına geldi. Lidya: "Neden bu kadar neşelisin, bir şey mi oldu?" diye sordu. Arkadaşı da: "Hayır, neşeli olmak için illa bir şey mi olması gerek?" diye yanıt verdi. Lidya sadece omuz silkti, sınava az kaldığı için hiç neşeli hissetmiyordu, aksine çok stresli ve kaygılı hissediyordu. Sema ile sohbet ederken teneffüs zili çaldı. Sema'ya veda edip sınıfa çıktı.

Bahçeye inmek iyi gelmişti ona. Sınıfa geldiğinde arkadaşlarını fazla ses yapmamaları için uyarıp sırasına geçti ve soru çözmeye başladı. Dördüncü dersin de sonuna gelince rahatlamıştı, bu sefer güzelce soru çözmüştü, geriye 4 ders saati iki de ders kalmıştı

bunlarda biyoloji ve beden eğitimi dersiydi. Zaten beden hocası çok ders işlemiyordu, birkaç tane hareket yaptırıp serbest bırakıyordu. Biyoloji hocası, ilk ders konu anlatmış; ikinci derste anlattığı konu üzerine test çözdürmüştü. Son iki ders de tahmin ettiği gibi hoca, sadece ısınma hareketleri yaptırmış, sonra da öğrencileri serbest bırakmıştı. Son ders zili de çaldığında Lidya okuldan çıkıp eve gitmeye başladı.

Selin AKGÜN

Hakki

Yıl 1077. İmparatorluk, uzun zamandır Batanya ve Suturgia tarafında ambargo ve yağmaya maruz kalıyordu. İmparator Dosyos Nesetres, bu durumdan bıkmış ve kendisini kanıtlamak istiyordu. Ordusunu toplayıp bu kuzey barbarlarından korumak için yürütüverdi. Bunun üzerine Suturgia, İmparatorluk'a savaş ilan etti. Batanya, Suturgia'nın yanında savaşa katıldı. İmparatorluk, Vlandiyan'ın kapısını çaldı ama bu o kadar kötü gitti ki Vlandiya, Suturgia tarafında savaşa katıldı. Bunun üzerine İmaratorluk, Kuzait ve Aseray'a paralı askerlik teklifi götürdü. Kuzaitten Moncuhg atlı okçu birliği yolladı. Aseray'dan Unqid ise bir öncü birliği yolladı. İmparator Dosyos Nesetres, ordularıyla Batanya sınırındaki Petrik Kalesi'ne gelmişti ancak Batanya orduları da gelmişti; şiddetli bir çarpışma koştu ve Batanya orduları kazandı.

Batanya, ganimeti yağmalamaya başlamıştı. Vlandiy ve Suturgia Geceos kalesini kuşatmıştı, burası İmparatorluk ordularının kampıydı. Suturgia kralı Vladinsalv, kuşatma sırasında oğlunu geride bırakmıştı ve kendisi kuşatma sırasında kafasına aldığı bir darbeyle ölmüştü. Oğlu Raganvad, babasından sonraki iktidar olan Olek'ten babasının hakkı olarak gördüğü Dosyos Nesetres'in Ejderha Sancağı'nı istedi. Olek ise vermeyi reddetti, bir anda Raganvad yumruk attı, Olek de buna karşılık Ejderha Sancağı'nı diziyile ikiye ayırıp suya fırlattı. İmparatorlukta Nesetres idam edildi ve başa İmparator Aranikos geçti, düzeni hızlıca sağladı ama ani ölümü sonucumda imparatorluk üçe ayrıldı. Güney kısmında ayrılanların başında Rahgea vardı. Rahgea Aranikosun eşiti ve halkına çok fazla önem veren bir politikacıydı. Kızı Ira ise hanlarda vur patlasın çal oynasın vakit geçiren bir karakterdi. İmparatorluğun batı kısmında Garios vardı. Garios, orduyu her şeyin üstünde tutuyordu, kendisi tam

bir savaşçıydı. İmparatorluğun kuzey kısmında Lucon yaşıyordu. Lucon, senato taraftarı bir insandı ve biraz geri kafalıydı. İmparatorluğun parçalanması sonucunda Kuzey İmparatorluğu ile Kuzait, Batı İmparatorluğu ile Batanya, Güney İmparatorluğu ile Aseray savaşmaya başladı. Bu karışık dönemde bir kahraman doğuyordu, yapacağı savaşlarla bütün Kalradya'yı bir sancak altına alacak, savaşlara son verecek, barışı getirecek, savaşma aile politikası getirecek o kişi Hakki.

Hakki'nin sülalesi biraz karışıkı; dedesi Vlandiyalı, diğer dedesi Suturgialı, eniştesi Aseraylı annesi Batanyalı teyzesi imparatorluk babası Kuzait, kendisi ise Kuzaitliydi. Hakki; iri yapılı, keçi sakallı, boyu 1.79, sesi kalın bir insandı. Hakki'nin ailesi tüccardı ve varlıklı bir aileydi. Hakki'nin çocuklukta öne çıkan özelliği zekâsıydı, ormanda taktik yaparak küçük hayvanları avlardı. Hakki, yaşadığı yerden dolayı iyi savaş eğitimi almalıydı ve süvari eğitimi aldı. Bir maceraya atılmak istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Ailesiyle katıldığı bir kervanda haydutlar tarafından pusuya düşürülmüştü. Kervandaki herkes korkarak atlarına atlayıp kaçtı. Hakki anne ve babasının aksine kaçmayıp savaşmayı seçti ve aldı kılıcını, haydutlara karşı saldırdı ve kolayca haydutlara karşı galip geldi.

Hakki, bir şehre girmişti ve hemen turnuvalara katıldı, o kadar iyi dövüşüyordu ki herkes etkilenmişti ondan. Bu etkilenenler arasında şehrin valisi de vardı, Şehrin valisi, Hakki'den şehirde bulanan katili yakalamasını istedi. Hakki, insanlara sorarak başladı, etrafta şüpheli birini görüp görmediğini. İnsanlar sürekli olumsuz cevap veriyordu, bunun üzerine Hakki, bir analiz yaparak katilin sürekli beli bir bölgede ara sokakta öldürüldüğünü öğrendi. Hakki, geceleyin bütün bölgeyi gören bir yere çıktı, eline yay ve ok aldı. 2 saat sonra bir çığlık sesi yükseldi, Hakki oraya baktığında bir adamın

bir kıza bıçak çekmiş olduğunu gördü; adam, kızı öldürmeye çalışıyordu. Hakki, hiç düşünmeden adamın uyluk kemiğini nişanlayıp ok attı, tam uyluğuna gelmişti.

Sabah Hakki, adamı valiye teslim etti; vali onu ödüllendirdi, yaklaşık 10000 dinar verdi. Hakki, kedisine bir ordu kurdu ve beklenmedik bir şey oldu, kuzey imparatorunun kızı aşk ilan etmişti ona. Bunun üzerine Hakki, 3 tane karanfil yolladı imparatorun kızına. Bunu gören Kuzey İmparatorluğu'nun prensesi 7 tane karanfil yolladı, bunun üzerine Hakki, zambak yolladı ve bu nedenle Kuzey İmparatorluğu Hakki'ye savaş ilan etti. Hakki bu ani savaş ilanına karşı Kuzait beyliğine kaçtı. Kuzait Beyliği'nde Kuzait kağanıyla görüştü ve bir ittifak anlaşması imzaladı ve diğer Kuzait beyleriyle tanıştı ve Kuzait beylerinden birin kızına aşık oldu. Onunla arkadaş oldu; artık, zamanın çoğunu onunla geçiriyordu ve aşkını ilan eden bir mektup yolladı ona daha sonra. Ardından dayanamayıp bir sümbül yolladı. İçinden binlerce düşünce geçti, acaba çiçek lisansı biliyor muydu? Cevap hızlı geldi, karanfil ve gonca gül yolladı.(Karanfilsin kararın yok, gonca gülsün tımarın yok, ben seni zaten severdim, senin bundan haberin yok.).Hakki bundan çok etkilendi ve lale yolladı. Bununla da yetinmeyip ona fulya yolladı. Sonraki gün karşılaştıklarında Hakki ona bir gül verdi, kız ise anladım kabul ediyorum, dedi. İki gün sonra düğün yapıldı. Sonraki gün Kuzait le anlaştı. Kuzait savunma yapacak, Hakki ise saldıracaktır. Hakki'nin zaten emrinde 100 asker vardı, şimdi 150 asker olmuştu.

Hakki, sabahın ilk ışıklarıyla Sayratos ve Epinosa köylerine baskın düzenledi, bu baskınlar çok başarılı geçti. Ardından göz Hergota köyüne çevrildi, köye giderken karşılarına 240 kişiye yakın bir düşman birliği çıktı. Savaşı ezici bir üstün taktikle Hakki almıştı .Ardından geri çekilmişti, askerlerini yeniden toplamıştı ve artık

emrinde 219 adam vardı. Hakki'nin bu seferki planı imparatorluk kervanlarını yağmalamaktı. Hakki, ordusunun sadece süvari birliklerini almıştı ve bir ayda toplam 23 kervan yağmalamıştı. Hakki bu yağmalar sırasında bir sancak parçası buldu, anladı ki bu efsanevi Ejderha Sancağı'nın bir parçasıydı. Hakki, sancağı tekrardan onarmak için Kuzey İmparatorluğu ile barış yaptı.

Hakki, o kervanın başındaki kişiyi yanına çağırdı ve sorguladı. öğrendiği üzere bu parçayı Marunat şehrinin yakınlarında bir dereye bulduğunu söyledi. Hakki dereye sancağın diğer parçasını da buldu. Sancağı birleştirdi, artık birçok asker Hakki'nin emrine girdi, bu kadar hızlı büyüdüğünden diğer devletler bu durumdan dolayı Hakki'ye savaş ilan etti. Hakki, toplam 3000 kişilik bir ordu topladı; diğer devletler toplam 12000 kişilik ordu topladı. Hakki, büyük atlı okçu taktiğiyle savaşı kazandı; ardından yaptığı fetihlerle bütün diyarı emri altına aldı. Artık, ona direnen sadece bir kale vardı, o da Petrik Kalesi'ydi. Kalenin içerisinde 600 kişi kadar savunmacı vardı. Hakki, 25319 kişi ile kalenin surlarına dayanmıştı; kale sadece 5 gün dayanabilmişti. İşte, Hakki'nin zaferi buydu. Bütün bir diyarın sultanı olmuştu artık. Hakki'ye Büyük Sultan Hakki diyorlardı. Bir diyarın hikâyesi buydu.

Uyudun mu oğlum, uyudun mu? Neyse, iyi geceler.

Tuna ACAR

Rüya

Gizem adında çok tatlı ama biraz çekingen bir lise öğrencisi var ve bu kız, hayata hep her şeyin gerçek olma ihtimalinden bakıyordu. Bu kızın bir de en sevdiği arkadaşları Duygu, Aylin ve Defne vardı. Bunlar çok iyi arkadaşlıklar ve birbirlerine her yaşadıklarını anlatıyorlardı. Ayrıca her zaman birbirlerine yardım ediyorlardı.

Gizem, bir gün bir rüya gördü. Bu rüyada arkadaşlarından ikisinin üç gün sonra sahilde bisiklet sürerken düşeceklerini gördü. Ertesi gün arkadaşlarına bu olayı anlattı. Arkadaşları ise onu hiç ciddiye almadılar çünkü böyle bir şeyin gerçek olma ihtimalinin çok düşük olduğunu söylüyorlardı ama Gizem hiç pes etmeden olayın olacağı yere gidiyordu, olay da Antalya'daki sahilde yaşanıyordu. Gizem oraya gidip bir banka oturdu. Arkadaşları o gün oraya gelip bisiklet sürüyorlardı ve gerçekten de ikisi birden bisikletten düştü. Bu olayın ardından herkes yine Gizem'e inanmayıp sadece bir tesadüf olabileceğini düşünüyordu. Gizem hâlâ kendinden emin bir şekilde rüyasını savunuyordu.

Bir hafta sonra bir rüya daha gördü. Bu sefer de ailesinin ona kötü bir haber vereceğini gördü. Bu olaydan kimseye bahsetmedi çünkü gerçek olmasından korktu. Ertesi gün, ailesi Gizem'i odasından çağırdı, Gizem çok endişeli bir şekilde ailesinin yanına gitti, annesi ona babası ile boşanacağını söyledi, babası da bu duruma arka çıktı. Gizem bir anda ağlamaya başladı. Gizem'in abisi Mert onu teselli etti. Gizem, o gece evden hızlıca çıkıp arkadaşı Defne'nin evine gitti ve olayı ona anlattı. Bu olayı rüyasında gördüğünü söyleyince Defne aniden irkilip bu olayı da bisiklet kazası gibi rüyasında gördüğüne çok şaşırdı. Ardından Gizem'in iyi hissetmesi için diğer arkadaşlarını da çağırdı. Önce Duygu ardından da Aylin geldi. Olayı onlara da

detaylıca anlattı. Herkes şok içinde Gizem'i dinledi. Gizem, artık yine kötü bir rüya görebilme düşüncesiyle uyumaktan korkar oldu. Arkadaşları her ne kadar onu sakinleştirmeye çalışsa da Gizem bir türlü kendine gelemiyordu. O gece herkes uyurken Gizem hâlâ uyumadı. Ama sabaha karşı oda uyuya kaldı ve bu sefer hiçbir rüya görmedi.

Sabah Aylin, Defne ve Duygu kahvaltı hazırlarken Gizem uyandı ve arkadaşlarına bu gece hiç rüya görmedim, diye mutlu bir şekilde seslendi. Arkadaşları da onun adına çok sevindi ve ardından güzel bir kahvaltı yaptılar. Sonra hep beraber bir sahile indiler. Güzel bir gün geçirdiler. Ertesi gün artık Gizem evine gitmek istedi ama arkadaşları yine kendini kötü hissedebilir diye onu göndermek istemedi ama artık en sonunda sabah abisi Mert gelip Gizem'i götürdü. Ardından Gizem eve gelip odasına çekildi ve kimseyle konuşmadı. Artık, rüyalarına da anne babasına da küsüyor ve hayattan soğuyordu. Ama her şeye rağmen ayakta kalması gerekiyordu.

İki hafta sonra bir rüya daha gördü ve artık rüyalarını hatırlamak dahi istemiyordu ama bu rüya nedense her şeye rağmen aklından çıkmıyordu. Bu rüyasında da ölmüş olan ve gerçek hayatta hiç görmediği büyük dedesini gördü. Ertesi gün abisine büyük dedesinin mezarının yerini sordu ama abisi cevap vermedi çünkü büyük dedesi herkese küs ve kırgın bir şekilde öldü, bu yüzden kimse onun mezarını ne görmeye gitti ne de nerde olduğunu aklında tuttu. Bu yüzden kimse ne yerini ne de kendisini hatırlıyordu. Ama Gizem kararlı bir şekilde yerini bulmaya çalışıyordu ve en sonunda dedesine sorarak büyük dedesinin yerini öğrendi. Çiçekçiden güzel bir çiçek yaptırıp dedesinin mezarına gitti. Sanki dedesi onun geldiğini anladı ve ona bir mesaj veriyormuş gibi bir anda hafif bir esinti başladı ona hoş geldin, dermiş gibi. Gizem, bir anda duygulandı ve ağlamaya ,

ona onu ne kadar özlediğini ve onu ne kadar görmek istediğini söylemeye başladı. Gizem, birkaç saat sonra eve dönüp üstünü değiştirdi ve aşağı kata yani salona film izlemeye indi ama evde kimse yoktu. Ailesi akrabalarını görmeye gitmişti, o da evde tek başına film izlemek istiyordu ama bir anda arkadan bir ses duydu. Sesin kaynağına doğru giderek sesin nerden geldiğini anlamaya çalıştı ama bu sesin sahibinin sadece küçük bir kedi yavrusu olduğunu gördü ve filmini izledikten sonra odasına çıktı. Odasındaki koltuktan dışarıyı izlerken uyuyakaldı.

O günden sonra ne bir rüya gördü ne de bir rüyaya inandı, böylece rüyaların her ne kadar gerçek olabilme ihtimali olsa da bunları çok fazla gerçek hayata uyarlamadı. Bu sayede ne arkadaşları ne de çevresi rüyalara inandı, hayatına da bundan sonra böyle devam etti.

Ceylin AKINCI

Hayallere Giden Yol

Günlerden Salı. Ankara’da bulunan lösemi hastanesinde bir çocuk diğerlerinden çok daha mutlu ve heyecanlıydı. Bu çocuğun ismi Furkan’dı. Furkan, heyecanlı olmakta haksız sayılmazdı çünkü hayallerine kavuşmasına çok az kalmıştı. Furkan, ailesini hatırlamıyor desek yeridir. Furkan’ın babası bir gemide tayfalardan biriydi, annesi ise ev hanımıydı. Furkan’ın babası, daha Furkan anne karnındayken gemisinin batması sonucu hayatını kaybetmişti. Annesi ise doğum sırasında hayatına veda etmişti. Furkan, bu olaylar ışığında babaannesinde yaşamaya başladı ancak babaannesinin ekonomik durumu pek iyi değildi.

Furkan, bu olaylar sonucu okula Darüşşafakada başladı. Ancak Furkan’ın bilmediği bir gerçek vardı. Furkan lösemi hastasıydı. Belirtiler çıkmaya başlayınca hemen hastaneye gittiler. Acı gerçek gün yüzüne vurmuştu. Furkan, bu olaylar gelişirken halasının yanına Ankara’ya taşındı çünkü hasta olması onu korkutmuş, babaannesinin başına bir olaylar gelir endişesi oluşmuştu. Ancak durum yine değişmedi. Furkan mecburi olarak Ankara’daki Lösemi Hastanesinde tedaviye başladı.

Hastaneye yatalı 2 sene geçmişti. Sağlığında gelişme vardı ancak çok da kayda değer bir olay yoktu. O gün Furkan iç geçirdi ve tekrardan mutlu olduğu günleri düşündü. LÖSEV desteği ile eğitimine devam ediyordu. Neyse, günümüze dönelim. Salı günü “Lösemili Çocuklar Haftası’na” denk gelmekteydi. Bu yüzden LÖSEV bir etkinlik düzenleyecekti. Etkinlik ilk duyurulduğunda Furkan resmen sevinçten ağlamıştı. Gezi Konya’ya olacaktı ama Konya 3.Anajet Üs Komutanlığına olacaktı. Furkan’ın hayali pilot olmaktı. Ama lösemi olması buna engeldi. En çok da onu üzen şey buydu zaten.

Yolculuk başlamış, Furkan'ın içini heyecan ve merak sarmıştı. Nihayet gelindi. Furkan büyülenmiş gibiydi. Her yerinde uçaklar, subaylar, astsubaylar... Furkan'ın bu hevesini fark eden bir astsubay Furkan'ın yanına yanaştı. Furkan ile bu astsubayın sohbetine doyum olmazdı. Astsubay konuşmanın sonunda: "Senin en zor şartlar olsa bile pilot olacağına eminim." dedi. Bu, Furkan'ın hayatında duyduğu en ama en güzel sözdü. O gün bir sürü olay yaşadı. "Türk Yıldızları"nı izledi, "Solotürk" ü izledi... Gün sonunda Furkan aşırı mutluydu.

Furkan 1 sene sonra yani 15 yaşında lösemiye yendi. Ardından üç sene sonra MSÜ sınavına girdi, sınavı kazandı. Sağlık, mülakat, piskomotor, intibak gibi şeyleri tamamladıktan sonra Hava Harp Okulunda okumaya başladı. 10 yıl geçti. Furkan 111. Panter Filo'da teğmen olmuştu. O yıl "Anadolu Kartalları" tatbikatına gidecek pilotlar arasında o da vardı. Konya'ya uzun bir zaman sonra geri dönmüştü ve astsubayın söylediği sözler yine aklına geldi: "Ben senin en zor şartlar olsa bile pilot olacağına eminim."

Barın Acar ONAT

Travail D'adolescent

Soğuk bir kış günü sabah saat on biri geçiyordu. Taissa'nın çoktan kalktığını ve etrafı toparlamaya başladığını gördüğümde kendimi kalkmak zorunda hissettim. Taissa, kalktığını görünce benden Jacob ve Maddy'yi çağırmanı istedi. Ben de ev telefonundan onları aradım.

- Gelirken bir şey almama gerek var mı, diye sordu Jacob.

Taissa bunu duymuş olsa gerek:

- Her şey hazır sadece gelin yeter, diye karşılık verdi.

Ardından telefonu kapatıp bilgisayarımı aldım ve oyalanmaya başladım. Taissa bana çaktırmadan yanıma geldi ve işletme siteme girdiğimi gördü.

- Artık bunları kafana takma, evden atılman senin suçun değil.

- Ben satışlarımı aksatmamış olsaydım şu an kendi evimde olurum.

Taissa, şaka yaptığını belli eden bir ifadeyle:

- Ne yani, burada olmaktan memnun değil misin, diyerek alaycı bir tavırla gülümsedi.

- Ben onu demek isteme... Daha lafımı tamamlayamadan kapı çaldı ve Jacob ile Maddy içeriye geldiler. Onlara sarıldıktan sonra bilgisayarımı kapattım.

- Anlat bakalım Evan, nasıl gidiyor, diye sordu Jacob iyi bir şeyler duymayı bekleyerek.

- Bir değişiklik yok, diye karşılık verince istediği cevabı alamayıp telefonuna bakmaya başladı. Daha sonra kahvaltımızı yaptık ve Jacob ile Maddy gittiler. Taissa işe gitmek için hazırlandı ve gitti. Ben evde tek başıma otururken canım sıkıldı ve dışarı çıkmaya karar verdim. Tam çıkmak üzereyken Maddy ile karşılaştık, ağlamış gibiydi. Ne olduğunu sordum:

- Kötü bir şey mi oldu?

- Evet, işten çıkarıldım.

- Nasıl, neden?

- İçeride konuşsak, dedi ve ben de onu daha fazla sıkmanın anlamsız olacağını düşünüp içeri geçtim.

- Anlat bakalım.

- Anlatacak bir şey yok, yaptığım işi beğenmiyorlarmış. Daha fazla soru sormadım ve beraber film izlemeye başladık. Akşam olduğunda Jacob ve Taissa buraya geldiler. Bu durumu onlara anlattım ve yarın işe gitmeyeceklerini söyleyerek eve geldiler. O akşam dertlerimizi birbirimize anlattık. Bunu çok sık yapardık fakat bu seferki dertleşmenin hayatımızı değiştireceğini nereden bilebilirdik ki?

O akşam Taissa, yeteneklerimiz konusunu başlatmıştı. Ben bilgisayar konusunda başarılıyım. Taissa akademik alanda gayet başarılı, çalışkan ve zekiydi. Maddy dışa dönük ve çok arkadaşsa sahipti. Jacob'ın elinden her iş gelirdi. Taissa bunları kafasında süzdürüp bir fikir ortaya attı:

- Neden kendi işimizi kurmuyoruz? Beraber kendi işimizin patronu oluruz ve başkasının sözünü dinlemek zorunda kalmayız ve işten atılmak gibi bir sıkıntı yaşamayız.

Bu, bize mantıklı gelmişti ama ne iş yapacaktık? Ben kendi kafamda bunları düşünürken Taissa ne iş yapacağımızı çoktan bulmuştu: Kitap yazacaktık. Maddy hemen atıldı:

- Ben onları bastırabilirim. Jacob karşılık verdi:

- Ben de kitabevlerine satabilirim.

- Bizde yazarız, dedi Taissa beni göstererek.

- Eğer sanaldan yazarsak seve seve yardımcı olurum, diye ben de bir şeyler ekledim. (...)

İlk kitabımız tanışma öykümüzdü. Çocukluktan itibaren

yaşadığımız deli dolu anıladı. Herkes en sevdiği anısını abartarak anlattı ve ilk kitabımızı basmış olduk. Tabii satma süreci biraz sıkıntılı olsa da hem internetten hem de kitabevlerine satmayı başardık ve gayet güzel para kazandık. Yeni bir eve yerleşmedik. Nerede başladıysak orada bitirmek istedik.

Burak Ege HAFIZOĞLU

Teşhis

İşte orda, kapıda bekliyordu. Dedem beni okuldan almaya gelmişti. Onu gördüğüm gibi yanına koşturdum. Kısa bir süre sarıldıktan sonra dedem çantamı sırtımdan aldı. Beraber evin yolunu tuttuk. Biraz yol aldıktan sonra dedem duraksadı:

-Aç mısın Ayşe?

Ben bu soruya cevap vermeden karnımdan guruldama sesleri geldi. Dedem cevabımı almış gibi hafifçe bir tebessüm etti.

Dedemle vakit geçirmeyi çok seviyordum çünkü eğlenceli ve sabırlıydı. İyi anlaşıyorduk. Yolumuzun üstünde hemen hemen her hafta uğradığımız bir tostçu vardı. Yine dedemle oraya geldik.

-Bize iki tane karışık tost 2 tane de ayran!

-Baş üstüne, Mehmet Efendi.

Dedem, tostçu amcayla çocukluk arkadaşıydı. Biraz muhabbet ettikten sonra tostlarımız geldi ve afiyetle yedik. Yolda yürürken dedem bir anda durdu, öksürmeye başladı. Nefes almaya çalışıyordu.

-Biraz mola versek şu bank...

Daha lafını bitirmeden tekrardan öksürdü. Yavaşça dedemi banka oturttum ve çantamdan su çıkarıp verdim ona. Biraz su içince rahatlamış gibiydi ama hâlâ nefes almakta zorluk çekiyordu.

-Dedeciğim, hemen şurada sağlık ocağı var. İstersen bir gidip baktıralım, iyi görünmüyorsun.

-Ben gayet iyiyim Allah'a şükür. Basit bir gıcıktır.

Daha çok dedemin üstüne gitmek istemedim. Uzun bir süre mola verdikten sonra tekrardan yola koyulduk. Babaannem bizi kapıda karşıladı:

-Nerelerdeydiniz? Meraktan çatladım.

-Bir şey yok Hanife, tost yedik geldik.

Dedem eve girdiği gibi koltuğun üstüne uzandı. Hâlâ öksürüyordu. Nefes alamıyordu.

-Mehmet Efendi, nedir bu hâlin? Son bir haftadır böylesin. Artık bir doktora görünmenin vakti geldi.

-İyiyim diyorum Hanife, basit bir gıcıktır. Önemli bir şey yok. Haftaya da geçmez ise gideriz bir hekime.

-Sen öyle diyorsan...

Babaannem dedemin kafasının altına bir yastık daha koydu, gömleğinin ilk iki düğmesini açtı.

-Şimdi daha iyi misin?

-Çok daha iyiyim.

Babaannem telaşlı gözüküyordu. Dedem uykuya daldığı gibi zil çaldı. Babamlar beni almaya gelmişti. Evden çıkarken içimde kötü bir his vardı. Dedemi uyandırmadan yanaklarından öptüm, ardından arabaya bindim.

Ertesi sabah ağlama sesleriyle uyandım. Yatağımdan fırladım ve oturma odasına koştum. Babam hıçkıra hıçkıra ağlıyor, annem babama teselli vermeye çalışıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken telefon çaldı. Telefonu annem açtı, hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Annemin gözleri doldu:

-Vefat etmiş.

-Kim vefat etmiş anne?

Annem benim geldiğimi fark etmemiş olmalı ki sesimi duyunca irkildi. Bana döndü:

-Mehmet deden.

Hiçbir şey diyemeden annemin yüzüne baktım. Saniyeler içinde gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Olayın şokunu atlatamıyordum. Gerçek olduğuna inanamıyordum. Daha dün beraber tost yediğimiz dedem... Anneme koşup sarıldım. İki üç saat boyunca ağladım. Babaannemin evine gittik. Babaannemin sesi kısılmıştı:

-Dün gece uykusunda sessizce ölmüş. Su içmeye kalktığımda seslendim cevap vermeyince... Ben demiştim, ben demiştim doktora gidelim diye. Doktor, erken teşhis koysaydık hastayı kurtarabilirdik, demiş. Ben bu vicdan azabıyla, bu üzüntüyle nasıl yaşayacağım?.. Onlar içerde konuşurken ben bir köşede ağlıyordum.

Ecem YÜZER

Eğlence Festivali

Adana'nın sıcak yaz güneşinin altında, bir mahalle vardı. Bu mahallede yaşayan fakir bir ailenin çocuğu olan Ali, her zaman etrafındakilere neşe saçan bir çocuktur. Ancak ailesi, onun sürekli eğlence ve oyun peşinde koşmasına anlam veremiyordu. Ali, oyunlarla eğlenerek herkesin içindeki çocuğu canlandırmayı seviyordu. Ailedeki çatışma, Ali'nin eğlenceli dünyasıyla ailesinin sıkı realitesi arasında başladı. Babası Batuhan, çalışkan bir adamdı ve ailesini geçindirmek için çaba harcıyordu. Annesi Emine, maddi sıkıntıları göğüslemeye çalışırken ailenin küçük diğer üyeleri Caner, Egemen ve küçük Görkem de bu süreçte çeşitli zorluklarla karşılaşılıyordu.

Ali'nin en yakın arkadaşları, mahalledeki oyun arkadaşlarıydı. Deniz, mahallenin enerjik ve komik çocuğu; Kemal, herkesi kahkahaya boğan esprileriyle tanınan bir zekâ ve Muhammed, macera dolu oyunlar konusundaki ustalığıyla öne çıkan bir arkadaştı. Bir gün, Ali, mahallelerinde bir "Herkesin Eğlenebileceği Gün" düzenleme kararı aldı. Bu gün, oyunlar, şarkılar ve gülmek için bir fırsat sunacaktı. Ancak, Ali'nin ailesi bu fikre karşı çıktı. Ailenin maddi durumu düşündüğünde böyle bir etkinliği karşılamak zordu fakat Ali, ailesinin karşı çıkmasına çok kırılmıştı. Kendi kafasında kurduğu planlar tamamen yıkılmıştı, arkadaşları Ali'ye destek çıktı fakat ailesinin durumunu Ali de biliyordu. Ali, bunun üzerine bir işe girip çalışmayı düşündü, arkadaşları da Aliye katılıp çalışacaktı.

Ailesine bu durumdan bahsettiğinde Annesi, Aliye: "Oğlum sen delirdin mi bu yaşta çalışacaksın ? Hem herkesin eğleneceğine inanıp da bu tarz işlere koyulma." dedi. Babası ise sadece kafasını sallayarak onayladı.

Sonraki gün Ali kahvaltısını yaptıktan sonra hemen evin önünde kalan parka çıkıp arkadaşlarıyla buluştu. Olayları arkadaşlarına anlattığında arkadaşları Muhammed: “Bir şey olmaz, gel sen, biz şuradaki yemek yerinde temizlik yaparız.” diye Ali’yi motive etti. Ali hiçbir şey söylemeden restoranın yolunu tuttu. Olanlar oldu ve işi kaptılar.

1 haftanın sonunda aylık maaşın çeyreğini istediler ve yeterli parayı topladılar. Gün geldiğinde, mahalleli, Ali'nin düzenlediği etkinliğe akın etti. Ali'nin ailesi, mahallelerinin nasıl birleştiğini, neşe içinde güldüğünü ve birbirleriyle bağ kurduğunu gördüklerinde Ali'nin tutkusunu anlamaya başladılar.

Ali'nin düzenlediği bu eğlenceli gün, sadece mahallesinde değil, tüm Adana'da konuşulan bir olay hâline geldi. Ali'nin ailesi, mahallelerinin bir araya gelerek nasıl eğlenebileceğini anlamış ve birbirlerine daha fazla destek olmaya karar vermişti. Bu birbirini destekleme gün geçtikçe büyüdü ve Ali'nin ailesi seneye yaz zamanlarında tekrar böyle bir gün oluşturma planları yapmaya başlamıştı, hatta bunun için para biriktirmişlerdi bile...

Efe BAYSAN